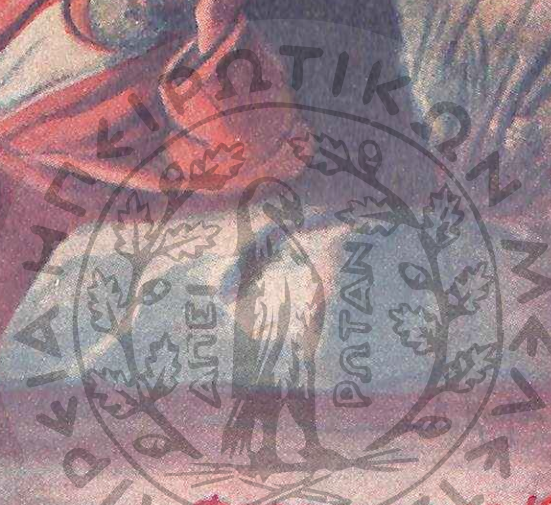
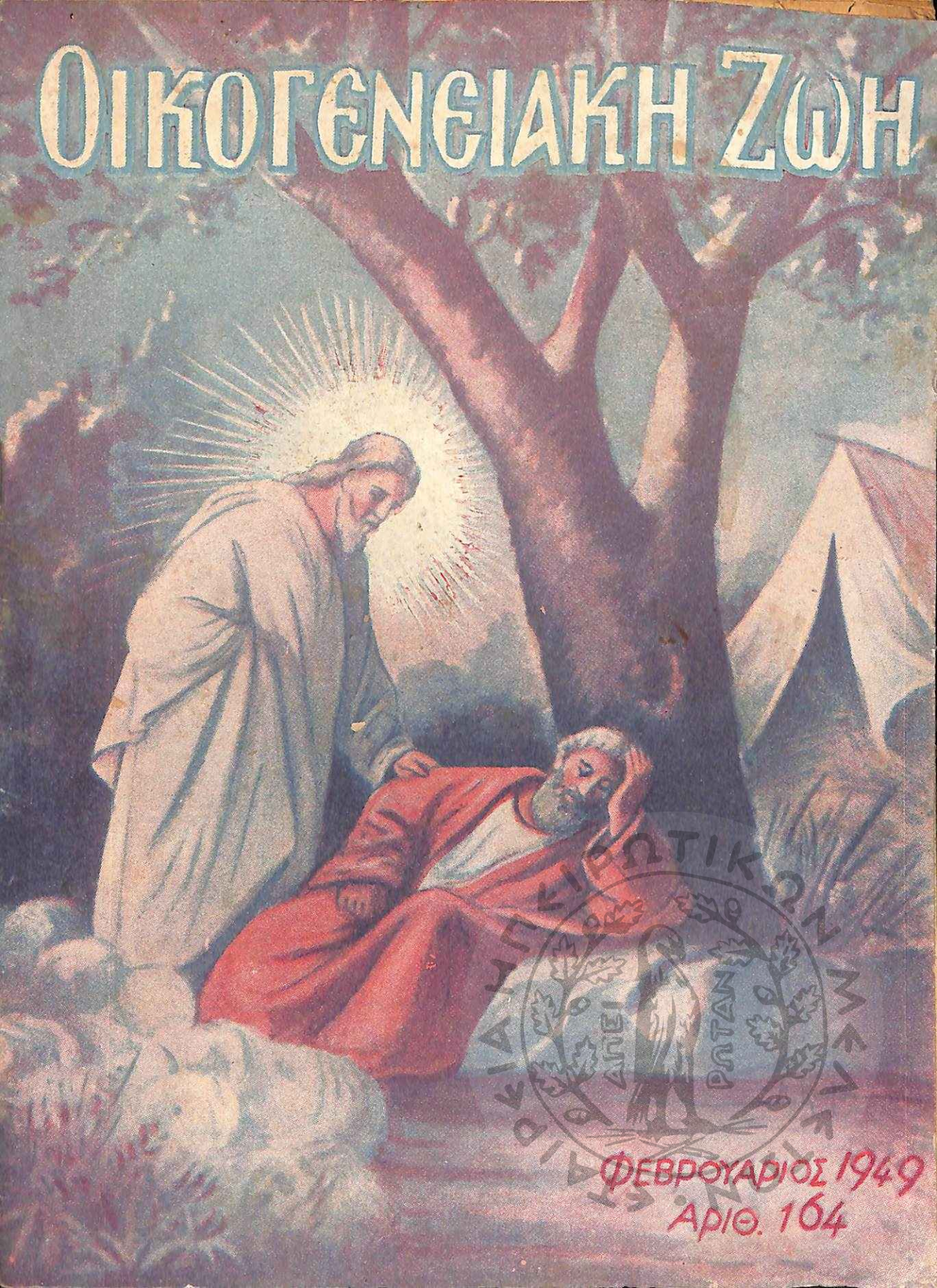

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΖΩΗ

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1949
ΑΡΙΘ. 164

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Εκκλησία και Θεάματα

Σε καθημερινή εφημερίδα είδαμε δημοσιευμένη φωτογραφία αγιασμού που ετελέσθη σ' ελαφρό θέατρο της πρωτεύουσας. Είς τὸ μέσον φαίνεται ὁ ἱερεὺς κρατῶν τὸ Εὐαγγέλιον.

Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ μᾶς προκαλεῖ θλιβερὰς ἐντυπώσεις. Ἐχομε τὴν γνώμη ὅτι εἶναι ἀνάρμοστος πράξις ὁ ἀγίασμός ἐπιχειρήσεως πού ὡς σκοπὸ ἔχουν τὴν ψυχικὴ διαφθορά. Ἄν σήμερα ἓνα μεγάλο μέρος τῆς κοινωνίας βαδίζει τὸ δρόμο τοῦ δλεθρου, αὐτὸ ὀφείλεται σὶὰ ελαφρά θεάτρα καὶ τοὺς κινηματογράφους. Συνεπῶς δὲν εἶχε καμμία θέση ἡ τέλεσις ἀγιασμοῦ σ' ἓνα τέτοιο κέντρο. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ἀπευθύνομε θερμὴ σύστασις σ' ὅλους ἐκείνους πού θέλουν νὰ εἶναι χριστιανοὶ ἀπὸ βαθεῖα πεποίθησις ν' ἀποφεύγουν τὴν κακῶς ἐννοουμένη ψυχαγωγίαν τῶν ελαφρῶν θεαμάτων καὶ πρὸ παντός στοὺς γονεῖς, πού χωρὶς νὰ ὑπολογίσουν τοὺς ἀφεύκτους κινδύνους προσφέρουν τὴν ψυχαγωγίαν αὐτὴ σὶὰ παιδιά τους.

*

Πνευματικὰ σημεῖωματα

Μικρὰ ἔντυπα μετὸ γενικὸν τίτλον «Πρὸς τοὺς Γονεῖς» μοιράζονται δωρεὰν κάθε μῆνα σὴν ἐνορία Ἁγίας Τριάδος Ἀμπελοκήπων, μετὸ περιεχόμενον καλογραμμένες νοουθεσίαις γύρω ἀπὸ τὸ γάμο, τὴν οἰκογένειαν καὶ τὸ παιδί. Ὁ προϊστάμενος τοῦ Ναοῦ Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Ἰωάννα Σίφωνας, ἱερωτὴς κληρικὸς καὶ ἐμπνευσμένος ὑπηρετὴς τοῦ Κυρίου, εἶναι ἄξιος θερμῶν συγχαρητηρίων, γιατί μέσα σὶὰ λίγα λόγια πού ἀπευθύνει πρὸς τοὺς γονεῖς τῆς ἐνορίας του παρέχει κεντρικὰς γραμμὰς χριστιανικῆς ζωῆς καὶ ἔρχεται σὲ στενώτερη ἐπικοινωνία μετὰ τὰ πνευματικὰ του τέκνα. Τὸ παράδειγμα του ἄς τὸ ἀκολουθήσουν καὶ ἄλλοι ἐφημέριοι.

*

Ἐκατονταετηρίς

Συνεχίζεται σὶὰ Γαλλίαν ὁ ἑορτασμός τῆς 1ης Ἐκατονταετηρίδος ἀπὸ τὸ θάνατον τοῦ μεγάλου συγγραφέως καὶ πολιτικοῦ Σατωμπριάν πού κατέχει ἐμπρέπουσα θέση σὶὰ τὴν ἱστορίαν τῆς χριστιανικῆς ἀπολογητικῆς.

Ὁ Σατωμπριάν σὶὰ νεανικά του χρόνια εἶχε ἐμπλακῇ σ' ὀρθολογιστικούς κύκλους, μετὰ τὸ θάνατον ὅμως τῆς μητέρας του εἶχε πάθει βαθύ ψυχικὸ κλονισμό καὶ μετενόησε. Ὁ σπουδαῖος Γάλλος συγγραφεὺς ἔγραψε πολλὰ ἀπολογητικὰ βιβλία, ἰδίως μετὰ τὰ ταξίδια του σὶὰ Ἱεροσόλυμα καὶ Ἀθήνας.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΜΑΣ ΚΙΝΗΣΙΝ

Ἐπιστρέψας ὁ Διευθυντὴς μας κ. Λάμπρος Ζαχαρίας ἀπὸ τὴν περιοδείαν τῆς Δωδεκανήσου τὴν 16ην Δεκεμβρίου, ἐπισκέφθη τὴν Κόρινθον ὅπου τὴν 19ην ἰδίου μηνὸς Κυριακὴν κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ὁμίλησεν εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου ἐπίσης τὴν ἰδίαν ἡμέραν εἰς τὸ κινηματοθέατρον «Ἠλέκτρα» ἐνώπιον ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου ἔδωκε διάλεξιν μετὰ ἐπίκαιρον θέμα, κατόπιν ὥραιας εἰσηγήσεως τοῦ ποιητοῦ κ. Σ. Κόλλια. Εἰς Κόρινθον ὁμιλία ἐγένετο καὶ εἰς τὸ παράρτημα συνεταιρισμοῦ τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανικοῦ Συλλόγου «Ἀπόστολος Παῦλος», μετὰ θερμὴν εἰσηγήσιν τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου πατρὸς Νεκταρίου Μαρμαρινοῦ τὴν ἑσπέραν τῆς 17ης ἰδίου μηνός.

Ὁ Διευθυντὴς μας ἐπισκέφθη ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ καὶ τὰς κομποπόλεις τῆς Κορινθίας Κιάτον, Ξυλόκαστρον καὶ Δερβένιον.

Τὴν 27ην Δεκεμβρίου ὁ Διευθυντὴς μας κ. Λάμπρος Ζαχαρίας μετέβη εἰς Χαλκίδα, ὅπου τὴν ἑσπέραν τῆς 30ης ἰδίου μηνός ὁμίλησεν εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

Πατρικὸν ἐνδιαφέρον, ὅπως πάντοτε, ἔδειξε ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Χαλκίδος κ. Γρηγόριος ἐπίσης ὁ Πανοσιολογ. Ἀρχιμανδρίτης κ. Χρυσ. Ζέρβας, πρωτοσύγκελλος τῆς Μητροπόλεως καὶ ὁ Ἱεροδιάκονος καὶ λαμπρὸς κατηχητὴς κ. Β. Τζοβλᾶς, τοῦ ὁποῦ ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν τῶν Κατηχητικῶν σχολείων ἡξήθη ἐφέτος κατὰ τριακοσίους, ὡς πληροφορούμεθα.

Ἡ ΕΙΚΟΝΑ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

«Τὸ ὄραμα τοῦ Παύλου σὶὰν Κόρινθο» τοῦ καλλιτέχνου κ. Δ. Καψοκεφάλου.

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ μας, πού ἡ συνδρομὴ τους ἔληξε τὴν 31 Δεκεμβρίου 1948 νὰ καταβάλουν ἐγκαίρως τὴν νέα συνδρομὴ τοῦ 1949 εἰς τὰ γραφεῖα μας, καθὼς καὶ ὅσοι καθυστεροῦν προηγουμένως συνδρομὰς καὶ ὑπόλοιπα λ/σμών. Μ' αὐτὸ διευκολύνουν σημαντικὰ τὴν κίνησίν μας καὶ συντελοῦν σὶὰν πρόοδο τοῦ πνευματικοῦ μας ἔργου.

« ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΖΩΗ »

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΜΟΡΦΩΣΕΩΣ

Διευθυντὴς : ΛΑΜΠΡΟΣ ΖΑΧΑΡΗΣ

Ἰδιοκτῆται : ΑΣΠΑΣΙΑ ΜΑΝΟΥΣΟΠΟΥΛΟΥ-ΖΑΧΑΡΗ

* * * ΕΤΟΣ ΙΣΤ'. ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 164 * *

Γραφεῖα : Εὐαγγελιστρίας 16 — Ἀθήναι

* * * ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1949 * *

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
Ἑσωτερικὸν . . . Δοχ. 20000
Ἑσωτερικὸν . . . Δοχ. 11/2
Ἑσωτερικὸν . . . Δοχ. 40000
Ἱδρύματα-Ἐταίρ. Δοχ. 40000
Χρηματικὰ ἐμβάσματα :
«Οἰκογενειακὴ Ζωή»
Εὐαγγελιστρίας 16-Ἀθήναι

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ ΣΤΗΝ ΚΟΡΙΝΘΟ (ΕΜΜΕΤΡΗ ΑΠΟΔΟΣΗ)

«Μετὰ δὲ ταῦτα χωρισθεὶς ὁ Παῦλος ἐκ τῶν Ἀθηνῶν ἦλθεν εἰς Κόρινθον». [Πρὸς. ΙΗ. Ι.]

Νύχτα βαθεῖα. Μεσάνυχτα ! Ἡ Κόρινθος κοιμᾶται.
Καὶ κάτω στ' ἀκρολίμανο, ὡς δέρνεται τὸ κύμα,
θαρρεῖς καὶ μοιάζει στεναγμούς ψυχῶν κοιματισμένων,
πού στὸ σκοτάδι δέονται μετὰ σπαραγμὸ καὶ βόγγο.

Στῆς Ἀφροδίτης τὸ ναὸ μοιρολογᾷ ἡ Λαῖδα.
Ἡ Φρόνη κλαίει ἀσώπαστα τὰ πλήθια κρίματά της
κι' οἱ χίλιες Ἱεροδούλες, πένθιμες Ἑριννύες,
φωλιάζουν στ' Ἀκροκόρινθον τὸ στοιχειωμένο βράχο.
Κι' εἶναι δοσμένος ὁ λαὸς σὶὰ βακχικὴ κραυγὴ,
σὶὰν Ἡδονή, στὸν Ἑρωτα, σὶὰ ὄργια καὶ σὶὰ πάθη.

Μεσ' στῆς νυχτιάς τῇ σκοτεινιά, στῆς πολιτείας τοὺς δρόμους,
ἀποσταμένος κι' ἄγνωστος, τοῦ Θεοῦ Ναζωραίου
ἀργοδιαβαίνει ὁ διαλεχτὸς διαλαλητὴς τῆς πίστεως
ὁ Παῦλος, καὶ σὶὰ διάβα του σκορπᾷ φωτὸς πλημύρα,
γυρεύοντας φιλόξενη νὰ τὸν δεχτῇ μιὰ στέγη.
Εὐλογημένο τρεῖς φορές τὸ σπιτικὸ τ' Ἀκύλα
καὶ τῆς καλῆς τῆς Πρίσκιλλας, πού μετὰ σιγὴν περίσσια
ξένισε τὸν ἀσύγκριτο τοῦ Εὐαγγελίου Φωστήρα.

Ἦταν καὶ κεῖνοι πάροικοι σὶὰν Κόρινθο ἀπ' τὴ Ρώμη,
κι' εἶχαν πατρίδα μακρυνὴ τὸν Πόντον τῆς Ἀσίας
κι' ἀπ' τοῦ Κλαυδίου τὴν ὀργὴν βροθήκανε διωγμένοι
σ' αὐτὴ τὴν πολυτάραχη, τὴν ξακουσμένη πόλιν.

Ὁμότεχνοι σκηνοποιοί, σ' ἀπόμερο ἐργαστήρι,
ὁ ξένος καὶ τ' ἀντρόγυννο δουλεύαν ὅλη μέρα
κι' ὡς σκόλαζαν τὸ Σάββατο, στοῦ νόμου τῇ μελέτῃ,
στῶν Ἰουδαίων τῇ σύναξιν, ὁ Ἀπόστολος μιλοῦσε
καὶ κρέμονταν στὰ χεῖλη του τὰ διψασμένα πλήθη,
ἀκούγοντας ἀχόρταγα τῆς σωτηρίας τὸ λόγο.

- Τ' εἶσαι, Τιμόθεε, σκεπτικὸς καί, Σύλλα, χολιασμένος,
ἀπ' τὴν Ἀσία ὡς ἦρθατε καὶ τῇ Θεσσαλονίκῃ;
Σὰν τί πικρὰ μηνύματα ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας μας;
— Τ' ἀδέρφια ξεστρατήσανε κι' ἀθέτησαν τὸ Νόμο
Βαρύ, σκληρὸ τὸ χτύπημα κι' ὁ Παῦλος στ' ἀκουσμά του
ὁλονυχτὶς προσεύχεται, γονατιστός, θλιμμένος,
μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπιστὸ πάνω στὴν κορὰ πέτρα.
— ὦ! κάνε Θεέ μου ν' ἀπλωθῇ στοὺς ἀδερφοὺς ἡ ἀγάπη
καὶ φώτισέ τους στὸ καλὸ καὶ στὸ σωστὸ τὸ δρόμο.

Οὐράνιο φῶς, θαμπωτικὸ, ὁλόγυρα ξεχύθη
καὶ μιὰ φωνὴ γλυκόλαλη σκορπιέται στὴ γαλήνῃ :

- ὦ! Παῦλε, μὴν ταράζεσαι! Δὲ λείπω ἀπὸ κοντά σου!
Μὴ φοβηθῇς καὶ τὸ ἔργο σου πιστὰ νὰ ξετελέψῃς.
Μὴ σοῦ βουβάνουν τὴ φωνή, κακά, στοιχειά, φοβέρες,
κι' ἔχω ἀλογόριαστο λαὸ στὴν πολιτεία τούτῃ.

Κι' ὥρθωσε ὁ Παῦλος τὸ κορμί, στὴν ἀγορὰ μιλώντας,
σὲ Ἰουδαίους κι' Ἕλληνες, σ' ἐλεύθερους καὶ δούλους,
γιὰ τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Σταυροῦ τῇ νίκῃ.
Μὰ ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ ποὺ χύνονται σὰν κουρνιαχτός, σὰ λαύρα
καθὼς κυκλώνας τρομερός, ποὺ δέντρα ξερριζώνει;
Ποιοὶ σέρνουν τὸ Θεοκῆρυκα στ' ἀνακριτὴ τὸ βῆμα,
τοῦ συνετοῦ Γαλλίωνα, τοῦ ἀνθύπατου Ρωμαίου;
Οἱ Ἑβραῖοι, μὲ τὸν ἀσύνετο Ραββίνο τοὺς Σωσθένῃ.
Μὰ ὁ ἄρχοντας, δικάζοντας, ἔβγαλε δίκαια κρίση,
τὸν ἀποστάτῃ ἐλεύθερο ἀφήνοντας, τὸ δρόμο
νὰ συνεχίσῃ τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς Ἀποστολῆς του.

Κι' ἦταν πιστοὶ του συνεργοί, καλοὶ του παραστάτες,
Κρίσπος ὁ ἀρχισυνάγωγος, Γάϊος καὶ Ἰούστος
καὶ Φουρτουνάτος κι' Ἐραστός, Ἀχαϊκός, Κουάρτος,
«τῆς Ἀχαΐας ἀπαρχὴ τοῦ Στεφανᾶ ὁ οἶκος»,
ποὺ δέχτηκε τὸ βάπτισμα ἀπ' τὸ χέρι τοῦ Ἀποστόλου,
Φοῖβη καὶ Χλόη, ἐνάρετες Κορίνθιες γυναῖκες,
πρῶτες σεμνὲς διακόνισσες τῶν θείων μυστηρίων,
ἄστρα λαμπρά, γλυκόφωτα καὶ κλίματ' ἁγιασμένα
στῆς εὐσεβείας τὴν ἄμπελο, τὴν ποτισμένη μὲ αἷμα
σεπτῶν μαρτύρων, ποὺ ἔπесαν στῆς νέας θρησκείας τῇ μάχῃ
κι' αὐξήθηκε καὶ θέρειψε τὸ ἔργο τοῦ Κυρίου.

Κι' ὦ πίστη! Κι' ὦ κατάνυξη! Στὴν πρώτην Ἐκκλησίᾳ,
τῆς Κυριακῆς τ' ἀπόβραδο, στὰ δεῖπνα τῆς ἀγάπης . . .
Ἀναρριγώντας σύγκορμα, τοῦ Λυτρωτῆ τὸ Σῶμα
καὶ τ' ἀχνιστὸ τὸ Αἷμα Του ὅλοι τοὺς κοινωνοῦσαν.

Τί εἶν' ὁ λαὸς ποὺ ἀμέτρητος, στὴν ἀμμονδιά, ἐκεῖ κάτω,
στὸ ὦριο λιμάνι τῶν Κεχριῶν, πλημμύρισε τὸν τόπο;
Κι' ἄλλοι νὰ κλαῖν καὶ τὰ λευκὰ μαντήλια τοὺς νὰ σειοῦνε,
κι' ἄλλοι νὰ λὲν γονατιστοὶ μιὰ προσευχή στὰ αἰθέρια
καὶ νὰ θωροῦν στὸ πέλαγο καράβι ν' ἀρμενίσῃ
καί, μ' ἀνοιγμένα τὰ πανιά, νὰ φεύγῃ, ν' ἀλαργεύῃ.
Ὁ Παῦλος εἶναι ποὺ τραβᾷ πρὸς τῆς Συρίας τὴ χώρα
μὲ τοὺς πιστοὺς συντρόφους του, τοῦ Πόντου τὸ ζενγάρι,
Ἀπ' τὸ γοργὸ καράβι του, λὲς ὄραμα, λὲς θάμα
χρυσό, πελώριο σύννεφο, πυρόφωτη ἡλιαχτίδα
ξεχύνεται καὶ τ' ἄπειρο θαρρεῖς θὲ ν' ἀγκαλιάσῃ! . . .

8/1/1949

ΛΑΜΠΡΟΣ ΖΑΧΑΡΗΣ

ἀπελπισμένους. Οἱ φροντίδες της στρέφονταν στὰ ὀρφανὰ καὶ τὶς χήρες.

«Καὶ κάποιο ἀπόγεμα, ἡ καλὴ μάνα τοῦ χωριοῦ γυρνένη στὸ παραγώνι, μ' ἓνα τσοῦρμιο ἀπὸ ἀθῶες παιδοῦλες κι' ἀμέριμνα ἀγοράκια, γύρω της, ἔκλεισε τὰ μάτια της εἰρηνικά, κι' ἔγειρε σιγανὰ τὸ κεφάλι της, γιὰ νὰ κοιμηθῇ τὸν αἰῶνιο ὕπνο.

«Κι' ἐδῶ θὰ σοῦ εἰπῶ κάτι, ποῦ θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ τὸ πιστέψης, γιατί πραγματικά εἶναι θαυμαστὸ κι' ἀπίστευτο. Τὸ βοάδν της ἄλλης μέρας ποῦ κηδέψαμε τὴν πρεσβυτέρα μας, ὅλοι οἱ εὐογετημένοι ἀπ' αὐτὴ στὸ χωριὸ εἶδαν τὸ ἴδιο ὄνειρο. Πῶς κάποιοι χτυποῦσε τὴν πόρτα τους διακριτικά, καὶ πῶς στὸ ἀνοιγμά της πρόβαλε λαμπροφορεμένη σὰν ἄγγελος ἡ πρεσβυτέρα μας Αὐγερινή, με χρυσωμένα τὰ δυό της χέρια».

Ἐδῶ σταμάτησε τὸ μονόλογό του ὁ δάσκαλος κύρ-Καλοπίστης, ἀφήνοντας ἓναν ἀναστεναγμὸ βαθύ, ποῦ φανέρωνε τὴ μεγάλη του ἱκανοποίηση, γιὰ τὸ μνημόσυνο ποῦκαμε τοῦ εὐεργέτη του.

«Ὅσο γιὰ μένα, θλιμμένος ἀπ' τὴν ἀφήγησή του, πῆρα τὸ δρόμο πρὸς τὸ πολυτάπητο χωριό, ποῦ οἱ συμφορὲς ἀκόμη δὲν τὸ φρονίμεψαν.

Ἦταν ἓνα χειμωνιάτικο δειλινό. Ὁ ἥλιος, κρυμμένος κι' ὅλας στής δύσης τὰ βουνά, χρύσωσε τὶς χιονισμένες κορφές τους καὶ χρωμάτιζε ἄλκινα τὰ σκορπισμένα στὸν δρόμοντα σύννεφα. Οἱ ξωμάχοι γύριζαν μετὰ τὴν σπινθηρική τους καὶ στίς ἀπάνω ροῦγες τοῦ χωριοῦ, ἀκούγονταν τὰ κυπριά τῶν κοπαδιῶν, ποῦ ἔρχονταν νὰ κλεισθοῦν στὰ μαντριά τους.

Ὁ κάμπος κάτω, ἀπλωμένος σὰν ἓνα καταπράσινο χαλί ἀπ' τὰ φυτρωμένα σιτηρά, ξεκούραζε τὸ μάτι. Μὰ ὅλ' αὐτὰ τὰ σκέπαζε ἡ ὑπέροχη μορφὴ τῆς χρυσοχέρας Αὐγερινῆς, ποῦ στεφανωμένη με παραδεισένιο φῶς, ἀγκάλιαζε μετὰ τὴ στοργικὴ της ματιά, τὸ συφοριασμένο κι' ἀδιόρθωτο χωριὸ μας.

Γ. Χ. ΛΙΑΗΣ

Μὲ κάθε νέο συνδρομητὴ ποῦ ἐγγράφεται συντελεῖτε στὴν πρόοδο ἔργου πνευματικοῦ.

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗ

Ο ΑΓΓΛΟΣ ΓΛΥΠΤΗΣ ΕΡΙΚ ΤΖΙΛ

Ὁ περίφημος ἄγγλος γλύπτης Ἔρικ Τζιλ, ἐνῶ ἀκόμη δημιουργοῦσε τὸ τελευταῖο του ἔργο, ἓνα σταυρὸ ἀνάγλυφο στὴν ἐξωτερικὴ πλευρὰ τοῦ ἀνατολικοῦ τοίχου τῆς Μητροπόλεως τοῦ Γκίλφορντ, ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμία, ἂν τυχὸν πέθαινε προτοῦ τελειώσῃ τὸ ἔργο του, νὰ τὸ συμπληρώσῃ ὁ μαθητὴς του, γλύπτης Ἀνθον Φόστερ. Ὁ Σταυρὸς αὐτὸς εἶναι τὸ τέταρτο ἀπὸ τὰ ἔργα τέχνης τῆς Μητροπόλεως καί, καθὼς ὁ Ἔρικ Τζιλ πέθανε στὰ 1940, ὁ μαθητὴς του ἄρχισε νὰ συμπληρώνῃ τὸ ἔργο του.

Ὁ Ἔρικ Τζιλ ἦταν μοναδικὴ προσωπικότητα. Δὲν ἦταν μονάχα μέγας καλλιτέχνης ἀλλὰ καὶ διάπυρος ἀναζητητὴς τοῦ θείου.

Παραλληλίζεται συχνὰ μετὰ τὸν Τζάκομπ Ἐποτάιν, ἂν καὶ τὸ ἔργο τους καὶ ἡ ἔμπνευσή τους διαφέρουν.

Ἦταν εἰρηνόφιλος.

Γεννήθηκε στὰ 1882, ἀπὸ πατέρα ἱερέα καὶ ἀπέκτησε γιὰ πρώτη φορὰ μεγάλη φήμη στὰ 1913, μετὰ τὰ γλυπτά 14 τοιχωμάτων στὴ Μητρόπολη τοῦ Οὐεστμίνστερ, ποῦ ἔχουν τὸν τίτλο «Οἱ σταθμοὶ τοῦ Σταυροῦ». Ἡ μεγαλοφυΐα του ἐκδηλώθηκε ἐπίσης μετὰ τὰ γλυπτά του, στὸν οἶκο Ραδιοφωνίας καὶ στὸ Μέγαρο τῆς Κοινωνίας τῶν Ἑθνῶν στὴ Γενεύη. Ὁ Ἔρικ Τζιλ δημιούργησεν ἐπίσης πολλὰ ὠραῖα ἀνάγλυφα μετὰ πρόσωπα.

Ἐγράψε πολλὰ βιβλία σχετικὰ μετὰ τὴ θρησκεία, τὴν τέχνη καὶ τὰ κοινωνικὰ ζητήματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ πιὸ γνωστὸ εἶναι «Ἡ Ἀνάγκη τῆς Πίστεως».

Γιὰ νὰ γνωρίσετε τὴν Ἑλλάδα

ΖΑΚΥΝΘΟΣ

Καταχωροῦμε εὐχαρίστως τὸ σύντομο σημείωμα γιὰ τὴ Ζάκυνθο, τοῦ νέου λογοτέχνη κ. Λυμύρη.

Ἐκεῖ κάτω, στὸ Ἴονιο Πέλαγος, ἀπέναντι ἀπ' τὴ Γλαρέτσα, βρίσκεται ἓνα παραδεισένιο νησάκι, ἡ Ζάκυνθος. Εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα διαμάντια τῆς ἑλληνικῆς φύσεως. Εἶναι τὸ καμάρι τοῦ Ἰονίου.

Ἀπὸ παλῆ, ξένοι καὶ Ἕλληνες τὴν ἐξύμνησαν μετὰ τὴν κολακευτικώτερη ἐπίθετα. Ἔτσι ὀνομάσθη Ὑλῆσσα, «απο-rosa», πλωτὸς κήπος, νῆσος τοῦ χρυσοῦ, ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς κλπ. Ὁ ταξιδιώτης, ποῦ βλέπει γιὰ πρώτη φορὰ τὴ Ζάκυνθο, δὲν ἠμπορεῖ νὰ κρύψῃ τὸ θαυμασμό του. Θαυμάζει τὶς φυσικὲς τῆς καλλονές, τὶς ὠραῖες τῆς ἐξοχὲς καὶ τὰ γραφικὰ χωριά της. Θαυμάζει τὸ ὑγιεινὸ τῆς κλίμα, μετὰ τὸ ὁποῖον πολλοὶ ἀσθενεῖς βρίσκουν θεραπεία. Θαυμάζει τὶς ἐορτὲς καὶ τὰ πανηγύρια της, γιὰ τὴν πρωτοτυπία τους. Τέλος θαυμάζει τὸ

μεγάλον προτέρημα τῶν Ζακυνθίων, τὴν φιλοξενία τους πρὸς κάθε ξένο. Ὁ λαὸς τῆς Ζακύνθου εἶναι φύσει εὐθύμιος καὶ διασκεδαστικός. Περίφημα εἶναι τὰ ἄνθη της (φιδόρα) γιὰ τοὺς χρωματισμούς καὶ γιὰ τὴν εὐωδία τους κι' ἓνα ἀπ' αὐτὰ εἶναι καὶ τὸ σπάνιον μπουγαρίνι. Χαρακτηριστικὴ εἶναι καὶ ἡ προφορὰ τῆς ὁμιλίας τους, ἡ Ἑπτανησιακὴ προφορὰ, ποῦ τοὺς κάμει ἀκόμη πιὸ φαιδρούς. Ἐπίσης τὰ τραγούδια τῆς Ζακύνθου διακρίνονται γιὰ τὴ χάρη, τὸ πνεῦμα, τὸ χιούμορ, καὶ τὴν λεπτὴ εἰσωνεία τους καὶ τὰ περισσότερά τους τραγουδοῦν τὴν ὁμορφιά της:

«Ὁραία ποῖν' ἡ Ζάκυνθος
νὰ τανὲ πὺδ μεγάλη
ποῦ χει τὰ σπίνια τὰ ψηλά
κάτω στὸ περιγιάλι...»

Ἡ ἱστορία τῆς Ζακύνθου εἶναι πολὺ παλῆ. Πρῶτος ὁ Ὅμηρος μᾶς διηγεῖται γι' αὐτὴν ὀνομάζοντάς τὴν Ὑλῆσσα.

Οἱ Ζακύνθιοι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, μέχρι τῆς ἑνωσεως τους μετὰ

τῇ μητέρα Ἑλλάδα (1864), πῆραν μέρος σ' ὅλες τὶς ἐθνικὲς ἐπιχειρήσεις καὶ σὲ ὅλες τὶς συμφορές. Περισσότερο δὲ στὴν ἐπανάσταση τοῦ 1821, ἡ Ζάκυνθος συνέβαλε μὲ ὅλες τῆς τὶς δυνάμεις γιὰ τὴν ἐξυπηρέτηση τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος.

Ἡ Ζάκυνθος εἶναι ἡ πατρὶς μεγάλων ἀνδρῶν, ποὺ ὠφέλησαν τὴν πατρίδα μας, μὲ τὰ ἔργα τους.

Εἶναι ἡ πατρίδα τοῦ ἐθνικοῦ μας ποιητοῦ Διον. Σολωμοῦ, τοῦ Φωσκόλου, τοῦ Κάλβου, τοῦ Λομβάρδου, τοῦ Λάτα, τοῦ Τερτσέτη καὶ ἄλλων πολλῶν. Καὶ σήμερα ἀκόμα ἐξακολουθεῖ νὰ παρέχῃ ἀφθονὰ τὰ πνευματικὰ τῆς ἀνθῆς: Τὸν ἀκαδημαϊκὸ Γρ. Ξενόπουλο, τὸν ἱστορικὸ Λεων. Ζῶη, τὸν ἀρχαιολόγο Α. Παπαγιαννόπουλο, τοὺς ζωγράφους Δ. Πελεκάση καὶ Δ. Καψοκέφαλο, τὸν ποιητὴ Μαρῖνο Σιγοῦρο, τὸν ἱστορικὸ Καιοφύλα, τοὺς λογίους Δ. Δάση καὶ Α. Ἀβούρη καὶ ἄλλους πολλούς. Στὴ Ζάκυνθο ἐπίσης φυλάσσεται καὶ τὸ σεπτὸ σκῆνωμα τοῦ πολιοῦχου τῆς νήσου, Ὁ Ἁγίου Διονυσίου, τοῦ ὁποῖου τὴ μνήμη ἐορτάζουμε στὶς 17 Δεκεμβρίου καὶ 24 Αὐγούστου.

Αὐτὰ εἶναι σὲ συντομία τὰ ἀγαθὰ τῆς Ζακύνθου ποὺ τὴν κατατάσσουν μεταξὺ τῶν ὠραίων νησιῶν τῆς πατρίδος μας, γιατί, ὅπως λέγει καὶ ὁ ποιητής:

«Ζάκυνθος καὶ Κεφαλλονιά
Κέρκυρα καὶ Λευκάδα
αὐτὰ τὰ τέσσερα νησιά
στολίζουν τὴν Ἑλλάδα...»

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΛΥΜΟΥΡΗΣ

Πῶς γκρεμίζονται τὰ σπιτία

[Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 3749]

τερ μου, τρέμω ποὺ τὸ θυμάμαι. Ἦταν γράμμα ἐρωτικὸ πρὸς τὸν ἀντρα μου μίαν κοπέλλα, ποὺ γιὰ φιλανθρωπία τοῦ εἶχε συστήσει ἐγὼ καὶ τὴν εἶχε πάρει ὡς ταμία στὸ κατάστημά μας. Τοῦ ἔγραφε λόγια γεμάτα πάθος, λόγια, ποὺ ντρέπομαι νὰ σὰς τὰ πῶ. Ἐνόμισα ὅτι ἔπρεπε κεραυνὸς ἐπάνω μου καὶ κρατώντας τὸ στὸ χέρι, ξεφώνησα καὶ ἔπρεπε λιπόθυμη. Ὁ ἀντρας μου ἀκούσε τὴν ταραχὴ καὶ ἔτρε-

ξε. Ἀλλὰ μόλις εἶδε τὸ γράμμα στὸ χέρι μου ντύθηκε βιαστικά καὶ ἔφυγε βλαστημώντας καὶ μουρμουρίζοντας μὲ πείσμα καὶ μὲ πάθος. «Καλύτερα μιὰ ὥρα ἀρχήτερα».

«Πέρασαν ἀπὸ τότε κάμποσες ἡμέρες καὶ χθὲς ἔλαβα πρόσκληση ἀπὸ τὸν Μακαριώτατον. Δὲν ἤξευρα τί μὲ θέλει καὶ φαντάζεσθε τὴ θέση μου, ὅταν ἔμαθα ὅτι ὁ ἀντρας μου ἔχει ὑποβάλει αἴτηση γιὰ νὰ πάρῃ διαζύγιο ἀπὸ μένα καὶ νὰ στεφανωθῇ βέβαια τὴν ταμία τοῦ καταστήματός του! Δὲν συμβιβάζονται, λέει στὴν αἴτηση, οἱ χαρακτήρες μας! Ὁκτὼ ὁλόκληρα χρόνια συνεβίβαντο καὶ ζούσαμε εὐτυχισμένοι, τώρα δὲν συμβιβάζονται...»

Ἡ γυναίκα ξέσπασε σὲ λυγμούς, ἐνῶ τὰ παιδάκια τῶν ἐκρεμάστηκαν στὸ λαιμὸ τῆς μὲ κλάματα. «Μαμά μου, μαμά μου, μὴ κλαῖς».

Ἐπάνω σ' αὐτὴ τὴ σκηνή, κάποιος κύριος ἐμπῆκε στὴν αἴθουσα βιαστικὸς καὶ στάθηκε μπρὸς στὸν ἀντιπρόσωπο τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ὁ ὁποῖος συγκεκριμένως ἀπὸ ὅσα εἶχε ἰδεῖ καὶ εἶχε ἀκούσει πρὸ ὀλίγου, προσπαθοῦσε νὰ τὸν κάμῃ νὰ συνέλθῃ. Ἐκεῖνος ὅμως ἀποφασιστικὰ καὶ ἀπότομα τοῦ εἶπε:

— Δὲν ἐννοῶ οὔτε νὰ συζητήσω κἀν, Σεβασμιώτατε. Δὲν συμβιβάζονται οἱ χαρακτήρες μας... Ἐγὼ ἐκ τοῦ νόμου δικαίωμα καὶ ζητῶ τὸ διαζύγιο...

Καὶ παίρνοντας τὸ καπέλλο του, ἔφυγε πάλι βιαστικὸς, χωρὶς ἕνα βλέμμα νὰ ρίξῃ στὰ παιδάκια του, ποὺ κρεμασμένα στὸ λαιμὸ τῆς μισολιποθυμισμένης μητέρας τοὺς ἐθρηνοῦσαν σπαρακτικά...

Ἐξω στὸ δρόμο μιὰ κοπέλλα μέσα σ' ἕνα αὐτοκίνητο περίμενε, μπῆκε κι' αὐτὸς καὶ ἔφυγαν!

Ἦταν ἀδύνατον νὰ συγκρατήσω τὴν ἀγανακτισμένη κραυγὴ τῆς ψυχῆς μου. Τρομερή, σὰν κατάρρα, βγῆκε ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιάς μου καὶ συνώδευσε τὴν ἐλεεινὴ, τὴν ἀχάριστη κοπέλλα, ποὺ γκρέμισε τὸ σπιτί καὶ κεῖνον, ποὺ μπρὸς στὸ βρωμερὸ πάθος δὲν ἐλογάριασε οἰκογένεια, οὔτε πόνεσε παιδιὰ, ἐνῶ τὰ χεῖλή μου ἐφέλλιζαν μόνον τοὺς: «Ἀλίμονο στὴν Κοινωνία, ποὺ τρέφει μέσα τῆς τέτοιους κακούργους!»

Ἡ δὲ Ζακύνθος...

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΠΡΟΣ ΤΙΣ ΝΕΕΣ

ΠΡΙΝ ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΘΕΙΣ

Τῆς Dr Marguerite Csaba, τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βουδαπέστης

ΟΠΩΣ, θὰ πρόσεξες, νέα μου, στὰ προηγούμενα σημειώματά μου, ἀνέφερα περιπτώσεις ποὺ ἀφοροῦν τὶς παντρεμένες γυναῖκες. Καὶ ἴσως, ἴσως νὰ λὲς μέσα σου: «Τί μ' ἐνδιαφέρουν ἐμένα αὐτὲς οἱ ἱστορίες;»

Καὶ ὅμως ἀγαπητὴ μου, σ' ἐνδιαφέρουν. Γιατί ἂν δὲν τὶς γνῶριζες, θὰ μπορούσες νὰ σκεφθῇς πὼς ὁ γάμος εἶναι ἀπλῶς καὶ μόνον ἡ πραγματοποίηση μιᾶς ὑποσχέσεως. Καὶ ὅμως ὁ γάμος δὲν εἶναι αὐτὸ μονάχα καὶ ἐνδιαφέρει τὴ νέα ὅσο καὶ τὴν παντρεμένη. Γιατί σημαίνει κάτι παραπάνω ἀπὸ μιὰ λαμπρὴ τελετὴ. Καὶ δὲν φέρνει στοὺς νεόνυμφους μονάχα τὸ σεβασμὸ. Φέρνει μαζί του καὶ ἔγνιες, καθήκοντα, εὐθύνες.

Ὅταν σκέπτεσαι τὸ μέλλοντα σύζυγό σου, μὴ φαντάζεσαι μόνον τὰ ἀρρενωπά του χαρακτηριστικά, τὶς τουαλέτες ποὺ θὰ φορῇ, τὸ βολικὸ σπιτί ποὺ θὰ ἔχῃς, τὶς ὑλικὲς ἀνέσεις. Μὴ σκέπτεσαι κἀν μόνον ὅτι θὰ σ' ἀγαπᾷ ὁ ἀνδρας σου καὶ θὰ σὲ περιποιεῖται. Νὰ σκέπτεσαι μαζί μ' αὐτὰ καὶ πάντα ἀπ' αὐτὰ τὶς ψυχὲς ποὺ σκοπεῖ νὰ σοὺ ἐμπιστευθῇ ὁ Δημιουργός.

Πολλὰ πράγματα πρέπει νὰ ἐξετάσης, σὲ πολλὰ προβλήματα πρέπει νὰ δώσης ἀπάντηση πρὶν ἀρραβωνιασθῇς ὀριστικά. Σκέψου τί σὲ ὠφελεῖ περισσότερο: νὰ παντρευθῇς ἀπερίσκεπτα ἢ μὲ κάθε θυσία γιὰ νὰ τραβήξῃς ἀργότερα τὸν τρομερὸ σκληρὸ δρόμο τῶν σωματικῶν καὶ ἡθικῶν πόνων ἢ νὰ βρῇς τὸ σύντροφο τὸν ἱκανὸ νὰ περιμένῃ καὶ ν' ἀναθρέψῃ μαζί σου τὸ παιδί σου, μὲ ψυχὴ γεμάτη σεβασμὸ, καὶ μὲ καρδιά ποὺ θὰ χτυπᾷ μαζί μὲ τὴ δική σου; Γιατί, στὴν πραγματικότητα, τὸ παιδί δὲν πρέπει νὰ θεωρεῖται ἐνοχλητικὸ βάρος: εἶναι ὁ δεσμός. ὁ φανερός κρῖκος τῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης τῶν συζύγων. Εἶναι ἡ εὐλογία τοῦ οὐρανοῦ πάνω στὴν ἐνώση τους.

Νὰ εἰσάι λοιπὸν προνοητικὴ! Ἀπὸ τὴν ἐκλογὴ τοῦ συζύγου σου μπορεῖ νὰ ἐξαρτηθῇ ὅχι μόνον ἡ προσωρινὴ σου εὐτυχία, μὰ ἀκόμη καὶ ἡ αἰώνια μακαριότης τῆς ψυχῆς σου. Μὴν τὰ πουλᾷς ὅλα αὐτὰ γιὰ ἕνα πινάκιο φακῆς.

Ἀλλοτε τὰ κορίτσια παντρεύονταν σὲ πολὺ νεαρὴ ἡλικία. Οὔτε μορφώνονταν, οὔτε ἀποκοῦσαν ἰδιαιτέρω ἐπάγγελμα. Δὲν ἐσπούδαζαν γενικά καὶ σπάνια ἦταν ἀναγκασμένα νὰ κερδίζουν τὴ ζωὴ τους ἔξω ἀπὸ τὸ σπιτί. Οἱ περισσότερες νέες εἶχαν ὡς ἀσχολία τὸ νοικοκυριό ἢ τὴ μουσικὴ

καὶ τὸ κέντημα. Συνώδευαν τὴ μητέρα τους στὶς ἐπισκέψεις καὶ στὰ ἔργα φιλανθρωπίας. Ἀλλ' ἀγνοοῦσαν γενικά τὴ ζωὴ. Ἡ οἰκογένειά τους φρόντιζε νὰ μὴ τὶς πλησιάσῃ κανεὶς ξένος, ἀκόμη καὶ οὔτε μιὰ φίλη ποὺ δὲν φαινόταν ταιριαστὴ. Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ λόγο, οἱ γέροι γονεῖς μας δὲν μποροῦν, σήμερα, νὰ καταλάβουν τὴν ἐλευθερίαν ποὺ ἔχουν τὰ σημερινὰ κορίτσια. Καὶ ἐνῶ νομίζουν τὶς σημερινὲς ἀμυαλές, ἐνῶ νομίζουν ὅτι τὰ κορίτσια τους ζοῦν χωρὶς στενοχώριες, δὲν καταλαβαίνουν ὅτι ἀκόμη καὶ μ' ὅλη τὴν ἀνεξαρτησία καὶ τὴν αὐτοπεποίθηση ποὺ δείχνουν εἶναι κι' αὐτὰ βυθισμένα στὶς δυσκολίες καὶ στὰ σκληρὰ κτυπήματα τοῦ καθημερινοῦ ἀγῶνος τῆς ὑπάρξεως. Κι' οὔτε ὑποψιάζονται τὸ μυστικὸ τους πόθο: νὰ βροῦν γαλήνη, ἀγάπη καὶ κατανόηση μέσα στὸν οἰκογενειακὸ κύκλο.

Ἀντὶ λοιπὸν νὰ θέλῃς νὰ φύγῃς μακριὰ ἀπὸ τὸ πατρικὸ σου, προσπάθησε νὰ ἐξηγήσῃς στοὺς γονεῖς σου τὴ ζωὴ σου. Δείξε τους, χωρὶς θυμὸ καὶ πάθος, πὼς ἔχουν σφαλὲρὴ ἀντίληψη γιὰ τὰ πραγματικά σου αἰσθήματα καὶ μὴν τρέχῃς ἀπὸ πείσμα νὰ πάρῃς ἀνδρα σου τὸν πρῶτο τυχόντα ποὺ θὰ σὲ ζητήσῃ: Πῶς θὰ μπορούσες νὰ ὀρκισθῇς πίστη σ' ἕναν ἄνθρωπο, μὲ τὸν ὁποῖο ἡ ψυχὴ σου δὲ θὰ συμφώνουσε στὰ οὐσιώδη ζητήματα; Τί αὐταπάτη ἀλήθεια, νὰ νομίζῃς πὼς αὐτὸς ὁ ξένος μποροῦσε νὰ σὲ καταλάβῃ καλύτερα ἀπὸ τὴ μητέρα σου!...

Σίγουρα ἡ μητέρα σου σ' ἀγαπᾷ. Πές της ὅτι σου συμβαίνει, χωρὶς νὰ φοβάσαι νὰ τῆς χαρίσῃς τὴν ἐμπιστοσύνη σου.

Ἀλλὰ τὸ θέμα μας δὲν ἐξαντλήθηκε. Θὰ συνεχίσουμε καὶ στὸ ἐρχόμενο.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ

ΤΗΝ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΖΩΗ»

Εἶναι ὁ καλύτερος φίλος τοῦ σπιτιοῦ σας καὶ τὸ καλύτερο βοήθημα γιὰ τὴν ἀνατροφή τῶν παιδιῶν σας.

Μητέρες Μεγάλων Ἀνδρῶν

NONA: Ἡ μητέρα τοῦ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου

ΣΤΗ Ναζιανζὸ τῆς Καππαδοκίας, ζοῦσε στίς ἀρχές τοῦ Δ' αἰῶνα μ.Χ., ἓνα εὐτυχισμένο ζευγάρι ἀξιολύλευτο γιὰ τὴν ἁρμονία καὶ τὴν ἀρετὴ του. Τὸ ζευγάρι αὐτὸ ἦταν ὁ Γρηγόριος Ἐπίσκοπος τῆς Ναζιανζοῦ κι' ἡ εὐσεβέστατη, ἐνάρετη καὶ σοφὴ σύζυγός του ἡ Νόνα. Κάθε σπιτί εἶχε παράδειγμα τὴν ἀγάπη τους, κάθε παιδί θὰ καυχόταν ἂν εἶχε τέτοιους γονεῖς. Μὰ ἐκεῖνοι δὲν εἶχαν παιδί νὰ τοῦ μεταδώσουν τὴ φλόγα τῆς ἀγάπης πὺν θέρμαινε τὴν ψυχὴ τους καὶ τὴν πίστη καὶ ἀφωσίωση στὸ Θεό, πὺν στάθηκε ὁ φάρος τῆς δικῆς τους ζωῆς.

Ἀπὸ πόσες τρικυμίες δὲν εἶχαν περάσει, ὥσπου νὰ φτάσουν στ' ἀπάνεμο αὐτὸ λιμανάκι τῆς γαλήνης, πὺν χαρακτήριζε πὰ τὴν ὑπαρξὴ τους. Τ' ἀναλογιζόταν ἡ Νόνα κι' αἰσθανόταν ἀκόμα τὴν ἀγωνία νὰ σφίγγη τὴν καρδιά της.

Ὁ ἄνδρας της, ὁ καλὸς καὶ σοφὸς Γρηγόριος, ὅταν τὸν παντρεύτηκε, ἦταν αἰρετικός, ξένος πρὸς τὴ χριστιανικὴ θρησκεία. Ἀνῆκε στὸ θρήσκευμα τῶν Ὑψισταρίων, πὺν παραδεχότανε βέβαια ἓνα καὶ μόνο Θεό, τὸν Ὑψιστο, μὰ ὁ ἓνας ἐκείνος Θεὸς τους δὲν ἤξερες ἂν σοῦ θυμῆζε περισσότερο τὸ Δία ἢ τὸν Ἰεχωβά τῶν Ἑβραίων. Ἡ ὅλη θρησκεία τους ἦταν κρᾶμα ἀπὸ διδασκαλίες εἰδωλολατρικῆς κι' Ἰουδαϊκῆς, ἀπὸ ἔθιμα ἔθνηκα καὶ Ἑβραϊκά μαζί.

Κι' ἡ χριστιανὴ Νόνα, πρὶν γίνῃ ἡ ὑπέρροχη μάνα πὺν ἀναδείχθηκε ἀργότερα, στάθηκε ἡ θαυμαστὴ κι' ἀκατάβλητη σὲ θυσίες καὶ ἀφωσίωση σύζυγος πὺν, στὸ τέλος, κέρδισε τοῦ ἀντρός της τὴ σωτηρία. Ἐξυπνὴ ἐξαιρετικὰ καὶ πολὺ μορφωμένη, ἡ Νόνα δὲν ἔπαυε νύκτα καὶ

μέρα νὰ συζητᾷ μὲ τὸν ὑψιστάριο ἄνδρα της, ἀναπτύσσοντάς του τὴ θεία διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ. Στὸ τέλος ὁ Γρηγόριος γίνθηκε Χριστιανὸς κι' ἐβαπτίσθηκε ἀρχετὰ ἡλικιωμένος, κατὰ τὸ 325 μ.Χ.

Ἡ Νόνα ἦταν εὐτυχισμένη πὰ κι' ἡ χαρὰ της ἀποκορυφώθηκε ὅταν, τέσσερα χρόνια ἀργότερα, τὸ 329, ὁ νεοφώτιστος σύζυγός της, πὺν ὥς τότε ἦταν ὑπάλληλος, χειροτονήθηκε Ἐπίσκοπος τῆς Ναζιανζοῦ. Τίποτα δὲ θὰ σκίαζε τὴν εὐδαιμονία τῆς εὐσεβεστάτης ἐκείνης γυναικας, ἂν ὁ Θεὸς εἶχε εἰσακούσει τίς προσευχῆς της, νὰ τῆς δώσῃ «καρπὸν κοιτίας», ὅπως ἄλλοτε στὸν Ἀβραάμ καὶ στὴ Σάρρα πὺν, ἄτεκνος χρόνια, ἀξιώθηκε τὴ χαρὰ αὐτὴ, ὥς στεφάνωμα τῆς ζωῆς, στὰ βαθιὰ γηραιά της. Κι' ἔταξε ἡ Νόνα ἂν τῆς χάριζε ὁ Θεὸς παιδί, νὰ τὸ ἀφιερῶσθαι στὴ λατρεία Του.

Ἦταν πενήντα χρονῶν πὰ ἡ Νόνα καὶ πολὺ μεγαλύτερος ὁ Γρηγόριος, ὅταν, τὸν ἴδιο ἐκεῖνο χρόνο, τὸ 329, γέννησε τὸ πρωτότοκο γιὸ τους, πὺν τοῦδωκαν, ὅπως συνήθιζόταν, τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα του. Ὁ Θεὸς εἶχε εἰσακούσει μὲ τὸ παραπάνω τὴν προσευχὴ τῆς Νόνας. Γιατὶ ἀμέσως μετὰ τὸ Γρηγόριο, γέννησε καὶ μιὰ κόρη τὴ Γοργονία κι' ἓνα γιὸ τὸν Καισάριο.

Μέσα στὴ μεγάλη χαρὰ της, δὲν ἔχασε τὴν ὑπόσχεσή της ἡ Νόνα. Ὁ πρῶτος της γιὸς, ὁ Γρηγόριος, ἔπρεπε ν' ἀφιερῶθῃ στὸ Θεό. Κι' ἀπὸ τὰ μικρά του χρόνια, ἡ πιστὴ μητέρα προσεπάθησε νὰ τὸν κάμῃ ἄξιο τῆς ἀποστολῆς του. Τὸν ἀνάθρεψε μὲ τὴν πίστη τοῦ Κυρίου, τὸν ἐνανούρισε μὲ τοὺς ὕμνους τῆς Ἐκκλησίας, τὸν ἐγαλούχησε μὲ τὰ νάματα τῆς

Ἀγίας Γραφῆς. Ἀφοῦ τέλειωσε τὸ σχολεῖο τῆς Ναζιανζοῦ, ἐπέμεινε νὰ δοθῇ στὸ παιδί της ἡ πὺν ἄρτια μόρφωση τοῦ καιροῦ του. Ἔτσι ὁ Γρηγόριος σπούδασε στὴν πρωτεύουσα τῆς Καππαδοκίας, τὴν Καισάρεια, ὅπου γνωρίστηκε μὲ τὸ Βασίλειο, κι' ἐγίναν ἀπὸ τότε ἀχώριστοι φίλοι. Ὑστερα, χάρι στὴν ἐπιμονὴ πάντα τῆς Νόνας καὶ στὴν κλίση τοῦ ἴδιου τοῦ παιδιοῦ, ὁ Γρηγόριος σπούδασε στὴν Παλαιστίνη μαζί μὲ τὸν Καισάριο, τὸν ἀδερφό του, κι' ἀργότερα πῆγε στὰς Ἀθήνας μὲ τὸ Βασίλειο κι' ἔμεινε 5-6 χρόνια, μελετώντας φιλοσοφία καὶ ρητορική.

Σὰν τὸ Βασίλειο, εἶχε κι' ὁ Γρηγόριος κλίση στὴ μοναχικὴ ζωὴ καὶ μαζί πῆγαν στὸν Πόντο γιὰ νὰ μονάσουν. Μὰ ἡ μητέρα του πὺν τὸν εἶχε ἀφιερῶσει, πρὶν γεννηθῇ ἀκόμα, στὴν ὑπηρεσία τοῦ Θεοῦ, ἄλλοιῶς ἐννοοῦσε τὴν ἀποστολὴ του: Τὸν ἤθελε νὰ παλαίψῃ μέσα στὸν κόσμον, ποιμαίνοντας τοὺς πιστοὺς τοῦ Κυρίου, διδάσκοντας ἀπ' τὸν ἱερὸ ἄμβωνα καὶ ποδηγετώντας τὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ, σὰν πνευματικὸς τοὺς πατέρας. Σ' αὐτὸ εἶχε σύμμαχο καὶ τὸ γηραλέο πὰ σύζυγό της καὶ ὅλη τὴ Ναζιανζὸ, πὺν τὸν ἤθελε ἱεράρχῃ της. Ἔτσι ὁ Γρηγόριος, πὺν ἀπ' τὰ μικρά του χρόνια εἶχε μάθει νὰ σέβεται καὶ νὰ ὑπακούῃ τοὺς γονεῖς του, ἀφῆκε πὰ κάθε δισταγμὸ κι' ἐγίνε Ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ, βοηθώντας τὸ γέρο πατέρα του. Ἀπὸ κεῖ, φημισμένο πὰ γιὰ τὴν ἁγία ζωὴ του καὶ τὴ σοφὴ του διδασκαλία, τὸν κάλεσαν ἀργότερα στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ τὸν ἔκαμαν πατριάρχη, ἐπὶ Θεοδοσίῳ τοῦ Α'.

Ἔτσι, ἡ Νόνα εἶχε τὴν εὐτυχία νὰ δῇ τ' ὄνειρό της πραγματοποιημένο.

Τὸ 375, ἓνα χρόνο ἀργότερα ἀπὸ τὸν ἄνδρα της, πὺν πέθανε τὸ 374, ἐκατὸ χρονῶν, ἡ ἐνάρετη καὶ σοφὴ Νόνα ἔκλεισε γιὰ πάντα τὰ μάτια, εὐτυχισμένη γιὰ τὸ μεγάλο παιδί π' ἀφῆνε στὸν κόσμον. Εἶχε, πρὶν ἀπὸ ἕξη χρόνια, σπαραχθεῖ μὲ τὸ θάνατο τῶν δυὸ ἄλλων παιδιῶν της, τοῦ Καισαρίου καὶ τῆς Γοργονίας, πὺν ὁ Γρηγόριος ὕμνησε σὲ ἐξαιρετοὺς ἐπικήδειους λόγους, ὅπως καὶ τὸν πατέρα του.

Γιὰ τὴ στοργικὴ του μητέρα δὲν ἔγρα-

Νεοελληνικὴ Ποίηση

Προσευχὴ ἐνὸς ἀπλοῦκοῦ ἀνθρώπου
στὴν Παναγιά

Παναγιά μου, Παναγιά μου,
μάννα καὶ Βασίλισσά μου,
ὅποια εἰκόνα σου ἀντικρύζω
ἄθελά μου εὐθὺς δακρύζω.

Παναγιά μου, Παναγιά μου,
ἡ μόνη σὺ παρηγοριά μου,
τ' ὄνομά σου νὰ προσφέρω
παῦν εὐθὺς νὰ ὑποφέρω.

Παναγιά μου, Παναγιά μου,
σ' ἔχω μέσα στὴν καρδιά μου,
κάθε λόγος μου καὶ πράξη
τρέμω μὴ καὶ σὲ πειράξῃ.

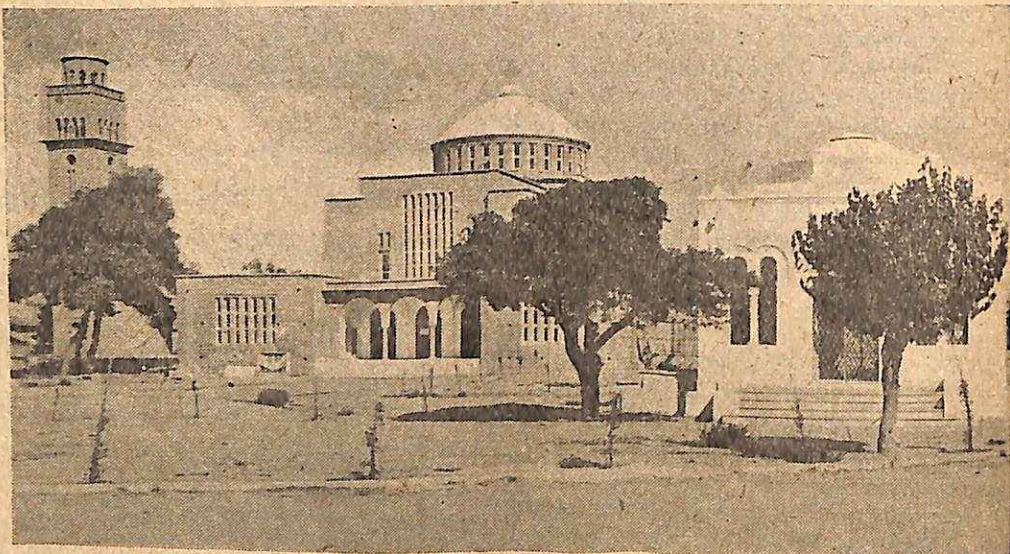
Παναγιά μου, Παναγιά μου,
τὰ δυὸ φύλαγε παιδιὰ μου,
μὴ στὰ χρόνια αὐτὰ πὺν ζοῦνε
κακοσμίξουν καὶ χαθοῦνε.

Παναγιά μου, Παναγιά μου,
ἡ καλὴ συντροφιᾶ μου,
λίγα βάσανα ἂς περάσῃ
πρὶν τὴν ὥρα μὴ γεράσῃ.

Παναγιά μου, Παναγιά μου,
σὰ θὰ ρθοῦν τὰ ὁστέρά μου
στάσου μὲ τὸν Ἀγγελοῦ μου
πλάι στὸ προσκέφαλό μου.

ΒΕΛ. ΦΡΕΡΗΣ

ψε ἐπικήδειο ὁ Γρηγόριος. Ἐγραψε κατὰ τρυφερότερο: στίχους. Μιὰ σειρά ὁλόκληρη ἐπιτάφια ἐπιγράμματα, ἔχει γράψῃ ὁ ἱεράρχης ἐκεῖνος, πὺν ἦταν κι' ἐξαιρετὸς ποιητὴς στὴν ἀπαράμυλλη μετέωρα του. Μιὰ σειρά ἐπιγράμματα, γεμάτα στοργὴ καὶ ἀφωσίωση, πὺν καθρεφτίζουν στὰ ἐγκώμιά τους τὴν ὑπέρροχη φυσιογνωμία τῆς Χριστιανῆς μάννας. Σ. Π.

Ο ναός του Αγίου Παύλου στην Κόρινθο.

© ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΣΤΗΝ ΚΟΡΙΝΘΟ ©

ΕΚΕΙ ΟΠΟΥ ΕΔΙΔΑΞΕ Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ

“Όσες φορές επισκέπτομαι την Κόρινθο, αδύνατο να μη συγκινηθώ. Μοῦ φαίνεται πῶς ἀκούω τὴ φωνή τοῦ Μεγ. Ἀποστόλου τῶν Ἑθνῶν καί, σὲ κάθε βῆμα μου, συναντῶ ἵχνη τῆς ζωῆς του, ὅπως τὸ Ναὸ ποῦ φέρει τ’ ὄνομά του. Μοῦ φαίνεται πῶς τὸν βλέπω νὰ μιλά, μὲ τὰ ἐμπνευσμένα λόγια ποῦ ἔγραψε ὁ ζωγράφος ἐπάνω σὲ μιὰν εἰκόνα τοῦ, παρμένα ἀπὸ τὴν πρώτη του πρὸς Κορινθίους ἐπιστολή: «Ἡ σφραγὶς

τῆς ἐμῆς ἀποστολῆς, ὁμεῖς ἔστε ἐν Κυρίῳ» (Α΄ Κορινθ. 9,2). Στὸν ὁμώνυμο χριστιανικὸ σύλλογο, μὲ τοὺς ἀπλοὺς καὶ εὐσεβεῖς ὁπαδούς, στὶς ὥραϊες ἑσπερινὲς συγκεντρώσεις, ἕνας εἶδος Κυριακῶν δείπνων, μὰ περισσότερο στὴν Ἐκκλησιαστικὴ Ἱερατικὴ Σχολὴ τῆς Κόρινθου, ὅπου ἄνω τῶν 300 μαθητῶν ἀπὸ 14-40 ἐτῶν φοιτοῦν καὶ στὰ φροντιστήριά της, ποῦ διευθύνει ὁ σοφὸς καθηγητὴς κ. Τρουπάκης καὶ ἐπιβλέπει ὁ στοργι-

κὸς Ποιμενάρχης Κορινθίας Σεβ. κ. Μιχαήλ, ζῶ στιγμὲς ἐξαιρετικὲς. Στοιχάζομαι τῇ Σχολῇ αὐτῇ, σὰν ἕνα πνευματικὸ φυτῶριο, ἀπ’ ὅπου, φωτισμένοι ἱερεῖς καὶ διάκονοι ἐξαπολύονται σ’ ὁλόκληρο τὸν Ἑλληνισμό. Πόσο τὸ ἔργο αὐτὸ ἀξίζει τὴν Κρατικὴ καὶ τὴν Ἐκκλησιαστικὴ προστασία.

Εἶδα τὴν Κόρινθο γιὰ δεκάτῃ ἴσως φορὰ, ἕνα βροχερὸ χειμωνιάτικο ἀπόγευμα καὶ ὠμίλησα στὸ Σύλλογο

τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, στὸ Ναὸ τοῦ Ἀγ. Νικολάου καὶ στὸ κινηματοθέατρο «Ἡλέκτρα» καὶ ἔφυγα χαρούμενος νὰ συνεχίσω τὴν ἀγκαθόσπαρτη μὰ τόσο ὑψηλὴ πορεία τῆς εὐαγγελικῆς μου ἀποστολῆς.

Χαρὰ σὲ σᾶς, Κορίνθιοι, ποὺ ἔχετε τὴν εὐτυχία νὰ κατοικήτε σ’ αὐτὴ τὴν ἱερὴ πόλη, φτάνει νὰ τὸ νοιώθετε βαθειά.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΖΑΧΑΡΗΣ

Τὸ προσωπικὸ καὶ οἱ μαθηταὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς Κόρινθου. Στὸ κέντρο διακρίνονται ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κορινθίας κ. Μιχαήλ, ὁ πρωτοσύγγελος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καὶ ὁ Διευθυντὴς τῆς Σχολῆς κ. Τρουπάκης.

ΟΙ ΕΡΕΥΝΕΣ ΜΑΣ

Το «Κέντρον Νεότητος» του Δήμου 'Αθηναίων

ΕΚΕΙ ΟΠΟΥ ΧΑΙΡΟΝΤΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΠΟΛΛΑ λέγονται κάθε φορά και ιδιαίτερα στις μεγάλες εορτές, για το παιδί. «Όλοι το θυμούνται τότε και θεωρούν τον έαυτό τους Ικανοποιημένο αν του κάνουν ένα δώρο και μάλιστα ακριβό. 'Αλλά σ'ε λίγο, λησμονιούνται τα λόγια, οι μεγάλες υποσχέσεις, οι συγκινητικές εκκλήσεις για τα δικαιωμάτά του. Και το παιδί ξαναπέφτει στον τραχύ δρόμο μιας ζωής, χωρίς κατανόηση, χωρίς την επίβλεψη που χρειάζεται, χωρίς σύστημα. Και μεγαλώνει στην τύχη.

Φωτεινή εξαίρεση, μέσα στη γενική αδιαφορία για τις πραγματικές ανάγκες του παιδιού, είναι το «Κέντρο Νεότητος» του Δήμου 'Αθηναίων, που, όπως λέει και το καταστατικό του, σκοπό έχει «τη μελέτη, την προαγωγή και ανάπτυξη της σωματικής πνευματικής, ήθικης, έθνικης και καλαιοθητικής αγωγής της έξωσχολικής νεότητος».

Ένα τέτοιο πλατύ πρόγραμμα, χρειάζεται φυσικά πολλά πράγματα: 'Αφθονα υλικά μέσα, σ'ε χρήμα, κτίρια και όργανα και το κατάλληλο προσωπικό. Για να είναι ακόμα αποτελεσματικό πρέπει να μπορεί να'αγκαλίσει τις ευρύτερες μαζές των παιδιών, έξω από το σχολείο. 'Εως σήμερα, τα ποσά που διέθεσε ο Δήμος γι' αυτό το σκοπό—225.000.000, δρχ. π.χ. για το 1946—δεν επέτρεπουν μιά τέτοια πραγματοποίηση. 'Αλλά, φυσικά, αυτό δεν είναι λόγος να μην εκτιμήσουμε όπως αξίζει την προσπάθεια που γίνεται καινάμην τονίσουμε ότι όσα έχουν γίνει σχετικά στο παρελθόν—πριν από τη γερμανική κατοχή—και όσα γίνονται σήμερα, επέτρεπουν τις πιο αισιόδοξες προβλέψεις για μιά καλή και σωστή αγωγή του ελληνόπουλου έξω από το σχολείο.

Από τα κυριότερα μέσα που επιτυγχάνει το Κέντρο Νεότητος του Δήμου 'Αθηναίων τους σκοπούς του, είναι ή ίδρυση Κέντρων Παιδικής Χαράς. Τέτοια Κέντρα ιδρύθηκαν σ'ε 9 λαϊκές συνοικίες στα 1938. Το πρότυπό τους όμως, το καλύτερο, μεγαλύτερο και πιο άρτιο από κάθε άποψη τέτοιο Κέντρο, είναι το Κέντρο της 'Οδοῦ Λένορμαν, στον Παλαιό 'Αγιο Κωνσταντίνο. Πρόκειται για μιά ζωντανή παιδική κοινότητα. Στο μεγάλο της κήπο, με τα συγχρονισμένα γυμναστικά όργανα, τα παιδιά παίζουν κατά πυκνές ομάδες. 'Αλλά κοινωνούνται. 'Αλλά παίζουν στην τραμπά-

λα. 'Αλλά γυρίζουν. 'Αλλά ασκοῦνται στα μονόξυλα. Μιά μεγάλη πίστινα τους χαμογελά σαν ύπόσχεση τις δροσιάς που θα τους χαρίση το καλοκαίρι. Και τα παιδιά γελοῦν. Γελοῦν και παίζουν και γυμνάζονται και τραγουδοῦν, μέσα στον καθαρό αέρα του υπαίθρου.

'Αλλά μιλήσαμε μονάχα για το έξωτερικό. Δεν διαφεύδονται ωστόσο οι προσδοκίες μας. Γιατί το έσωτερικό του Κέντρου Νεότητος της οδοῦ Λένορμαν μπορεί να Ικανοποιήση και τις πιο μεγάλες απαιτήσεις. Είναι χτισμένο σύμφωνα με το αμερικανικό πρότυπο και λούζεται από ήλιο και φῶς. Μεγάλα παράθυρα επιτρέπουν καλό αερισμό στις αίθουσες. Μά δεν πρόκειται μονάχα για το κτίριο. Πρόκειται για την έντύπωση που δίνει ως παιδικό κέντρο.

Και πριν απ' όλα ή κίνηση των παιδιών, ή ζωντάνια τους δεν εμποδίζουν διόλου να επικρατή μέσα στο κέντρο αυτό ή τάξη. 'Όλα είναι καθαρά. 'Όλα καλοβαλμένα. Τα γραφεία και οι αίθουσες. Την ώρα που επισκεπτόμαστε το Κέντρο τα παιδιά είναι συγκεντρωμένα στη μεγάλη αίθουσα και παρακολουθοῦν στο Κουκλοθέατρο του κ. Γ. Ρῶτα τις περιπέτειες του Φασούλη και του Ρεβίθη. Τα πρόσωπα, τα μάτια λάμπουν και τα στόματα γελοῦν από καρδιάς. Χίλια παιδιά γλυτώνουν από την κακή επίδραση του δρόμου, του ακατάλληλου θεάματος, σ'ε κείνη τη γειτονιά. Και δεν είναι λίγα αυτά που τους προσφέρονται στο Κέντρο τους. 'Εχουν εκεί την Παιδική τους Βιβλιοθήκη με το 'Αναγνωστήριο. Τό ραδιοφῶνό τους. Τὸν κινηματογράφο τους. Τὴν Παιδική χορωδία τους. Τὸ Παιδικό τους θέατρο, τὸ Κουκλοθέατρο. 'Όλα τα παιχνίδια: Σκάκι, ντάμα, πινγκ-πόνγκ, μπάλλες για βόλλεϋ μπάλ, για μπάσκετ μπάλ. 'Εχουν όλα τα μέσα ν' ασκηθοῦν στη Χειροτεχνία και στις Καλές Τέχνες. Τὸ χαρτί, τὰ χρώματα, ὁ πηλός είναι στη διάθεση των παιδιών που έχουν κλίση σὴν Τέχνη. 'Εχουν ακόμα τὸ χορό τους, τὴ γυμναστική τους.

Και όλα αυτά δεν γίνονται οὔτε σὴν τύχη οὔτε χωρίς επίβλεψη. 'Όλο τὸ προσωπικό εργάζεται με ζήλο γιὰ νὰ δώσῃ χαρὰ στὰ παιδιά. 'Ο γυμναστής κ. Σαββόπουλος είναι ἀκούρατος σ'ε προσπάθειες. Λές και βρίσκεται παντοῦ, και κάνει ὅ,τι μπορεί γιὰ νὰ δώσῃ ὠθηση στὰ

παιδιά νὰ πᾶνε μπροστά. 'Όλοι οἱ δάσκαλοι και οἱ γυμναστές ἐπιβλέπουν τὰ παιδιά σ' όλες τις ἐκδηλώσεις, οἱ κυρίες και διδερς δειχνουν στοργικό και μητρικό ἐνδιαφέρον γι' αὐτά.

Τελευταία, τὸ Κέντρο Νεότητος, τῆς οδοῦ Λένορμαν ἔκανε μίαν ἐξαιρετική γιορτῇ, ποὺ στάθηκε ζωντανὸ δείγμα τῆς προσπάθειας τοῦ Κέντρου Νεότητος γιὰ τὸ παιδί. Στῇ γιορτῇ αὐτῇ ὁ Δήμαρχος 'Αθηναίων κ. Ι. Πιτσικάς, μοίρασε ὁ ἴδιος σ' όλα τὰ παιδιά τοῦ Κέντρου γλυκά και δῶρα, καθώς και τὰ Βραβεῖα στὰ παιδιά ποὺ παρουσίασαν ἐξαιρετικά ἔργα σὴν ἔκθεση Χειροτεχνίας, Ζωγραφικῆς και Πλαστικῆς. Φτάνει νὰ σταθῇ κανεὶς και Πλαστικῆς. Φτάνει νὰ σταθῇ κανεὶς και νὰ κοιτάξῃ τὴν ἔκθεση αὐτῇ, γιὰ νὰ καταλάβῃ πόση ἐργασία γίνεται σὸ Κέντρο και πόσο δίνεται σὸ κάθε παιδί ἡ εὐκαιρία ν' ἀναπτύξῃ και νὰ καλλιεργήσῃ τις κλίσεις του. Μερικά ἀπὸ τὰ ἐκθέματα τῶν παιδιῶν ἀποσποῦν πραγματικά τὸ θαυμασμό και δειχνουν ταλέντο πηγαῖο και δυστυχῶς καὶ δειχνουν ἀνέπαιδρη σὴν Ζωγραφικῇ νατό. 'Ετσι βραβεύθηκαν σὴν Ζωγραφικῇ οἱ μικροὶ Ζερβὸς και Πίνδαρος και σὴν Γλυπτικῇ οἱ Χ. Δροσόπουλος και Σωκρ. Μπαλαγεώργας. 'Ο τελευταῖος ὑπόσχεται πολλά και σὴν ζωγραφικῇ και σὴν γλυπτικῇ, φτάνει νὰ ἐπιδοθῇ σὴν Τέχνῃ.

Θὰ ἔφτανε αὐτῇ ἡ προσπάθεια και μόνη νὰ δικαιολογήσῃ τὴ λειτουργία τοῦ Κέντρου Νεότητος τοῦ Δήμου. 'Ο Γεν. Διευθυντῆς του κ. Β. 'Αλεξανδράκης κα- ταβάλλει μεγάλες προσπάθειες γιὰ ν' ἀνασυσταθοῦν και νὰ λειτουργήσουν ὅπως ἀνασυσταθοῦν και τὰ Κέντρα Παιδικῆς Χα- ρὰς, παράλληλα και πρὸς τις γενικότερες ρᾶς, παράλληλα και πρὸς τὴν ἐπιδιῶ- ἐπιδιῶξιν τοῦ Κέντρου Νεότητος, ἐπιδιῶ- ξει ποὺ ἔχουν τὴν ἀμέριστη ὑποστήριξη τοῦ Δημάρχου μας κ. Πιτσικά και ὁλοκλη- ροῦ τοῦ 'Αδελφάτου, ποὺ διοικεῖ τὸ Κέν- τρο Νεότητος ὑπὸ τὴν προεδρίαν του.

Και δὲν εἶναι λίγες οἱ ἐπιδιῶξεις αὐτές: 'Ανασύσταση και ἐπέκταση τῶν Κέντρων Παιδικῆς Χαράς, ἀνασυγκρότηση τῆς Παι- δικῆς Χορωδίας, ἀνάκτηση τοῦ κινητοῦ περιοδεύοντος κινηματογράφου ποὺ μᾶς πήραν οἱ γερμανοὶ, ἴδρυση Παιδικῶν διδακτικοῦ Μουσείου, ἴδρυση Παιδικῶν Κήπων και νηπιαγωγικῶν μητέρων, συνέχιση νῆπια τῶν ἐργαζομένων μητέρων, ἐξοχὸν τοῦ και ὁλοκλήρωση τῶν παιδικῶν ἐξοχῶν τοῦ Δήμου, Παιδικῆς λέσχης με τμημάτων Ζω- γραφικῆς, Χειροτεχνίας και Οἰκοκυρικῆς. 'Οπως ἀναφέραμε και σὴν ἀρχῇ, ἔνα τέτοιο πρόγραμμα ἀπαιτεῖ ἀφθονὰ υλικά μέσα, ἀλλὰ ἄς ἐλπίσουμε ὅτι θὰ πάρῃ κάποτε τέλος ἡ κακοδαιμονία ποὺ μαστί- ζει τὴν πατρίδα μας και πὼς θὰ μπορέσῃ νὰ ὁλοκληρωθῇ μὴ προσπάθεια ποὺ ἀπο- τελεῖ μιά συνεχή και ζωντανή προσφορά γιὰ τὸ ἀγνόνιμο ἐλληνόπουλο.

Α.

ΡΗΤΑ ΚΑΙ ΛΟΓΙΣΜΟΙ ΤΟΥ ΠΑΣΚΑΛ

Μην πολεμάτε νὰ πείσετε τὸν ἑαυ-τό σας με συλλογισμοὺς πὼς ὑπάρχει Θε-ός, ἀλλὰ με τὸ νὰ λιγοστέψετε τὰ πάθη σας. Θέλετε νὰ φτάσετε σὴν πίστη, μὰ δὲν γνωρίζετε ἀπὸ ποῖον δρόμο νὰ πᾶτε. Ποθεῖτε νὰ γιατρευτῆτε ἀπὸ τὴν ἀπιστία σας και ζητᾶτε νὰ βρῆτε τὸ γιατρικό: μάθετέ το ἀπὸ κείνους ποὺ ἦταν ἀλυ-σωμένοι σάν κ' ἑσᾶς, και ποὺ τώρα θυσιά- ζουνε ὅ,τι ἔχουνε, γιὰ τὴν πίστη τους. Τοῦτοι εἶναι κάποιοι ἄνθρωποι ποὺ γνω-ρίζουνε τὸ δρόμο ποὺ θέλετε νὰ ἀκολου-θήσετε, και ποὺ γιάνανε ἀπὸ μίαν ἀρ-ρώστεια ποὺ θέλετε κ' ἑσεῖς νὰ γιατρευ- τῆτε. Πορευθῆτε ὅπως παρευτῆκανε και κείνοι σὴν ἀρχῇ, δηλαδὴ κάνοντας ὅλα ὅσα κάνει ἕνας χριστιανός, σὰ νὰ πιστεύ-ανε, πέρνοντας ἀγίασμό, κάνοντας λειτουρ-γίες, και τᾶλλα τὰ τυπικά τῆς θρησκείας. Κι' αὐτὰ ἀκόμα θὰ σᾶς ἀπομωρᾶνουνε. Θὰ στέψετε και θὰ σᾶς ἀπομωρᾶνουνε. Θὰ μοῦ πῆτε πὼς αὐτὸ τὸ πράγμα εἶναι ἴσα ἴσα κείνο ποὺ φοβάσαστε. Καὶ σᾶς ἀπο- κρινουμαι: Καὶ γιὰτί; τί ἔχετε νὰ χάσετε:

Ἡ προπατορικὴ ἡ ἀμαρτία εἶναι κάποια ἰδέα παράλογη γιὰ τοὺς ἀνθρώ-πους: πλὴν, σάν παράλογη μᾶς τὴν παρα- δώσανε. Τὸ λοιπόν, δὲν πρέπει νὰ με κα- τηγορήσετε πὼς ὅσα γράφω γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα δὲν ἔχουνε λογικὴ, ἀφοῦ τὸ παρα- δέχομαι πὼς ἡ προπατορικὴ ἀμαρτία δὲ χωρὰ σὸ λογικό. 'Αλλὰ τοῦτο τὸ πράγμα τὸ παράλογο εἶναι πὼς σοφὸ ἀπ' ὅλη τὴ σοφία πῶχουνε οἱ ἄνθρωποι: «ὅτι τὸ μω- ρὸν τοῦ Θεοῦ σοφώτερον τῶν ἀνθρώπων ἐστί.» (Κορινθ. Α', α, 25.) Γιατί, δίχως αὐτὸ, τί μπορεί νὰ πῇ κανένας πὼς εἶναι ὁ ἄνθρωπος; 'Όλη ἡ θέση του σὸν κόσμῳ, κρέμεται ἀπὸ τοῦτο τὸ καθέκαστο ποὺ δὲν τὸ βλέπει κανένας. Καὶ πὼς νὰ τὸ βλέπε με τὸ λογικό του, ἀφοῦ εἶναι ἕνα πράγμα ποὺ βρίσκεται παραπάνω ἀπὸ τὸ λογικό του, και ποὺ τὸ λογικό δὲ μπο-ρεῖ μήτε ἀπὸ μακρὰ νὰ τὸ ἐφεύρῃ με τὸ δρόμο τὸ δικό του, παρὰ ξεμακραίνει ἀπὸ δαῦτο μὸλις τ' ἀντικρύσει:

Ἄλλες οἱ ἀντιλογίες, ποὺ φαινότανε πὼς με ξεμακραίνανε πὼς πολὺ ἀπὸ τὴ γνώση τῆς θρησκείας, αὐτὲς ἴσα ἴσα με ὠδηγήσανε σὴν ἀληθινὴ τὴ γνώση.

Κανένας δὲν εἶναι φτωχισμένος σάν τὸν ἀληθινὸ τὸ χριστιανό, μήτε καλοκά- γαθος, μήτε ἀξιαγάπητος. Μὴ πόση λίγη περηφάνεια πιστεύει ὁ χριστιανός πὼς ἐνώνεται με τὸ Θεό! Καὶ με πόσο λίγον ἐξευτελισμὸ γίνεται ὁμοιος με τὸ σκουληκι τῆς γῆς!

ΤΡΟΠΟΙ ΚΑΛΗΣ ΑΝΑΤΡΟΦΗΣ

ΤΟΥ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΚΑΙ ΨΥΧΟΛΟΓΟΥ κ. Δ. Γ. ΜΩΡΑΪΤΟΥ

ΕΙΣ προηγούμενο μικρό μας άρθρο (!) έγραψαμε, ότι ο άνθρωπος είναι "Ον, που έχει μέσα του έμφυτη την ικανότητα να αναπτυχθή και να διευθύνει μόνος τη ζωή του, με τη βοήθεια του περιβάλλοντος. Η γνώμη αυτή για τον άνθρωπο, μάς έβοήθησε να εύρωμε τα θεμέλια της καλής ανατροφής. Η ίδια γνώμη θα μάς βοηθήσει δια να εύρωμε τη μέθοδο της καλής ανατροφής.

Αφού ο άνθρωπος είναι "Ον, που έχει έμφυτη την ικανότητα να αναπτυχθή μόνος του, άρα οι ανατρέφοντες πρέπει να διεγείρουν την έμφυτη αυτή ικανότητα, δηλ. να ωθήσουν, το παιδί, να το παρακινήσουν ή καλύτερα **να το ενθαρρύνουν** να κάνει κάτι. "Ετσι θα καταλάβει ότι έχει την έμφυτη αυτή ικανότητα και μπορεί να την θέσει εις κίνησην. Διά να το επιτύχουν αυτό οι ανατρέφοντες, πρέπει να ενεργήσουν συστηματικώς. Γι' αυτό μπορούμε να όρίσωμε την ανατροφή ως **σύστημα μέσων ενθαρρύνσεως**. Κατωτέρω θα εκθέσωμεν τὸ σπουδαιότατον τῶν μέσων ενθαρρύνσεως, ἐκ τοῦ ὁποῦ προέρχονται τὰ ἄλλα.

Τὸ σπουδαιότατον ὄλων τῶν μέσων ενθαρρύνσεως εἶναι ἡ **σταθερὰ καὶ ἀδιατάρακτος αἰσιοδοξία τοῦ ανατρέφοντος διὰ τὴν ὁμαλὴν ἐξέλιξιν τοῦ παιδιοῦ**. "Ἦτοι ὁ ανατρέφων θὰ πιστεύῃ ἀκραδάντως ὅτι τὸ παιδί ἔχει τὴν ικανότητα τῆς ὁμαλῆς αὐτοαναπτύξεως, ὅτι μπορεί νὰ κάμῃ ὅ, τι ἄλλα παιδιά τῆς ἡλικίας του μποροῦν νὰ κάμουν. "Εάν δὲ ἐνίοτε, μερικά γεγονότα διαψεύδουν προσωρινῶς τὴν πίστη τους αὐτή, θὰ τὰ παραβλέπῃ, ἀποφεύγοντας νὰ κάμῃ ἀπαισιοδόξους προφητείας γιὰ τὸ μέλλον τοῦ παιδιοῦ καὶ πιστεύοντας σὲ μελλοντικὴ του βελτίωση.

Ὁ ανατρέφων ἀσκεῖ διὰ τῆς αἰσιοδοξίας του ἰσχυροτάτην εὐνοϊκὴν ἐπίδρασιν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ χαρακτήρος τοῦ παιδιοῦ, διότι διεγείρει τὴν αὐτοπεποίθησιν τοῦ παιδιοῦ, ἀφοῦ τὸ παιδί κρίνῃ τὴν ἀξία του ἀπὸ τὴν κρίσιν τῶν ἄλλων προσώπων γιὰ τὸν ἑαυτό του, ἰδίως δὲ τῶν προσώπων, ποὺ ἔχουν ἀπέναντι τοῦ παιδιοῦ κάποιο ἀξίωμα. "Ἡ αἰσιοδοξία τοῦ ανατρέφοντος κάμνει τὸ παιδί νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἔχει αὐτὴ τὴν ικανότητα τῆς ἀναπτύξεως, ὅτι μπορεί νὰ κάμῃ μερικά πράγματα, ποὺ κάμουν τὰ ἄλλα παιδιά τῆς ἡλικίας του.

1. "Ἰδὲ σελ. 3529 τῆς «Οἰκ. Ζωῆς».

Διά νὰ ἐννοήσετε καὶ σεῖς, οἱ ὥριμοι ἀναγνώσται μου, τὴν ἐπίδραση τῆς αἰσιοδοξίας ἢ ἀπαισιοδοξίας, θυμηθεῖτε περιστάσεις κατὰ τὰς ὁποίας ὑπηρετήσατε ὡς κατωτέρω εἰς προϊστάμενον αἰσιόδοξον ἢ ἀπαισιοδόξον διὰ τὴν ἀξίαν σας.

"Ας ἀναφέρωμε παραδείγματα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐκδηλοῦται ἡ αἰσιοδοξία ἢ ἀπαισιοδοξία τοῦ ανατρέφοντος. Παιδί μικρᾶς ἡλικίας, ποὺ προσεπάθει νὰ ἀνάψῃ τὸ σπέρτο κάηκε. "Ανοήτως προνοητικὴ μητέρα θὰ τὸ μαλώσῃ, λέγουσα: «ἄλλῃ φορὰ νὰ μὴ πειράζῃς τὰ σπέρτα». Αὐτὸ εἶναι γεγονὸς ἀρνητικὸ γιὰ τὴν ἀνάδειξιν τοῦ παιδιοῦ, διότι θέτει φραγμὸν εἰς κάποια περιοχὴ ἐνεργείας τοῦ παιδιοῦ. "Αργότερα μπορεί τὸ παιδί νὰ σπᾶσῃ τὸ ποτήρι μὲ τὸ ὁποῖο προσεπάθησε νὰ πιῇ νερό. "Εάν ἡ μητέρα τοῦ ἀπαγορεύσῃ νὰ πιάσῃ τὸ ποτήρι, θὰ θέσῃ ἄλλον φραγμὸν, εἰς ἄλλην περιοχὴν. "Εάν δὲ τοῦτο τὸ κάμῃ ἡ μητέρα καὶ εἰς ἄλλας περιπτώσεις, θὰ περιορίσῃ περισσότερον τὴν ἀνάπτυξίν του. "Ἡ ὀρθὴ ἀπάντησις εἰς τὴν πρώτην ἀποτυχίαν τοῦ παιδιοῦ εἶναι ἡ ἐξῆς: «"Ελα νὰ σοῦ δείξω πῶς νὰ ἀνάβῃς τὸ σπέρτο. Πιάσε τὸ κουτί μὲ τὸ ἄριστό σου χέρι, κράτησε τὸ σπέρτο μὲ τὸ δεξί, τώρα τρίψε τὸ σπέρτο στὸ κουτί, ἔτσι μπράβο, τὸ ἀνάψες χωρὶς νὰ καῖς, κάμε τὸ ἄλλῃ μιὰ φορὰ». Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ, τὸ ἀρνητικὸ γεγονὸς τῆς ἀποτυχίας ἔγινε θετικόν, **τὸ παιδί ἔλαβε συνείδησιν ἐπιτυχίας**. Αὐτὴ δὲ ἡ συνείδησις ἐπιτυχίας εἶναι ἐκεῖνο, ποὺ λέμε **θάρρος**. Τώρα τὸ παιδί πιστεύει ὅτι μπορεί νὰ ἀνάψῃ τὸ σπέρτο. "Ομοίως θὰ ἐνεργήσωμε σὲ κάθε ἀποτυχία.

Πρέπει δὲ νὰ γνωρίζωμε, ὅτι κάθε παιδί ἐπιχειρεῖ νὰ κάμῃ κάτι διότι ἔχει ἔμφυτο τὸ θάρρος πρὸς δρᾶσιν. Τὰ ἀρνητικὰ γεγονότα, ποὺ δημιουργεῖ ὁ ανατρέφων κάμουν ὥστε νὰ χάσῃ τὸ θάρρος του καὶ νὰ μὴ τολμᾷ νὰ ἐπιχειρήσῃ κάτι, ποὺ μπορεί νὰ τὸ κάμῃ. Ὁ μέγας ἱατρός καὶ ψυχολόγος "Αντλερ ἀναφέρει τὸ ἐξῆς γεγονὸς τῆς ζωῆς του. "Όσον ἦτο μαθητὴς γυμνασίου, ὁ καθηγητὴς τῶν μαθηματικῶν τὸν ἀφῆκε ἐπανεξεταστέον, εἶπε δὲ εἰς τὸν πατέρα του τὸ ἐξῆς: «Τὸ παιδί σου εἶναι κουτό, δὲν κάνει γιὰ γράμματα. βάλε το σὲ μιὰ τέχνη». Ὁ πατέρας τοῦ "Αντλερ δὲν πίστευσε στὴν πρόγνωση τοῦ καθηγητοῦ καὶ ἐνέγραψε τὸ παιδί του εἰς ἄλλο γυμνάσιον. Εἰς αὐτὸ διεκρίθη εἰς τὰ μαθηματικά. Τέλος δὲ ἔγινε ὁ μέγας ἱατρός

ψυχοθεραπευτὴς, ἀνακαλύψας νέαν μέθόδον θεραπείας τῶν ψυχικῶν ἀσθενειῶν.

Συχνότατα κάμουν οἱ ἀνατρέφοντες κακὰς προγνώσεις γιὰ τὰ κορίτσια. Π.χ. λέγουν πολλάκις, τὰ κορίτσια δὲν εἶναι γιὰ γράμματα, ἢ τὰ κορίτσια δὲν καταλαβαίνουν τὰ μαθηματικά, ἢ τὰ κορίτσια δὲν πρέπει νὰ παίζουν στὸ δρόμο, τὰ κορίτσια πρέπει νὰ εἶναι φρόνιμα καὶ ὄχι ἄτακτα σὰν τὰ ἀγόρια καὶ τὰ παρόμοια. "Όλα αὐτὰ ὑπάρχουν εἰς τὴν ἐπικρατοῦσαν ἀντίληψιν ὅτι ἡ γυναῖκα εἶναι ὀν κατωτέρως ποιότητος σχετικὰ μὲ τὸν ἄνδρα. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ διεγείρομεν εἰς τὰ κορίτσια ἕνα συναίσθημα μειονεξίας τοῦ γένους, τὸ ὁποῖον ἀργότερα ἔχει βλαβερὰ ἀποτελέσματα εἰς τὴν ἀνάπτυξίν τους (!).

"Ενα ἄλλο ἀποθαρρυντικὸν μέσον μεταχειρίζονται οἱ γονεῖς, ὅταν συγκρίνουν τὸ ἕνα παιδί τῶν μὲ τὸ ἄλλο. «Δὲν ντρέπεσαι, Γιαννάκη, νὰ σὲ περάσῃ στὴν ἐπιμέλεια ἡ ἀδελφή σου "Ελένη», λέγει ἡ μητέρα, νομίζουσα ὅτι διεγείρει τὴν ἀμύλη τῶν παιδιῶν. "Αντ' αὐτῆς διεγείρει τὴν ἀποθάρρυνση καὶ τὴ ζήλεια στὸ ἀγόρι. Καμμία σύγκρισις δὲν πρέπει νὰ γίνεται μετὰ τῶν παιδιῶν, διότι εἶναι ἀσύγκριτα, εἶναι τὰ ἐνὰ παιδιῶν, διότι εἶναι ἀσύγκριτα, εἶναι ὄντα μὲ διαφορετικὴν ἰδιορρυθμίαν. "Ἡ μόνη σύγκρισις τὴν ὁποίαν θὰ κάμνωμεν θὰ εἴσῃ σύγκρισις τῆς σημερινῆς καλυτέρας κατὰστάσεως πρὸς τὴν προηγουμένην τοῦ ἰδίου παιδιοῦ. Π.χ. «βλέπεις, Γιωργάκη, ἰδίου παιδιοῦ. Π.χ. «βλέπεις, Γιωργάκη, πῶς τώρα διαβάσεις καλύτερα ἀπὸ τὴν προηγουμένην ἐβδομάδα».

"Ἡ αἰσιοδοξία τοῦ ανατρέφοντος εἶναι ἐκφράσις σταθερᾶς ἐμπιστοσύνης εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν τοῦ παιδιοῦ, εἶναι ἕκφρασις πεποισήσεως, ὅτι τὸ παιδί μπορεί νὰ ἀποκτήσῃ ὅλας τὰς ικανότητας τῆς ἀνθρώπινης φύσεώς του, ὅτι μπορεί νὰ γίνῃ τουλάχιστον ἕνας κοινὸς αὐτὴ διαταράσσεται ὅταν ὁ ανατρέφων γονεὺς τρέφῃ φιλοδόξους ἰδέας διὰ τὸ παιδί του, διότι τότε δὲν μένει εὐχαριστημένος ἀπὸ μικρὰς ἐπιτυχίας τοῦ παιδιοῦ.

"Ἡ ἐνθάρρυνσις τοῦ παιδιοῦ θὰ γίνῃ ἀποτελεσματικότερα ἐάν ὁ γονεὺς κατενόησῃ τὴν αἰτίαν τῆς καθυστέρησεως τῆς ἀναπτύξεως τοῦ παιδιοῦ του. Δυνατὸν π.χ. τὸ πρωτότοκον παιδί νὰ καθυστερῇ διότι ἀπεθαρρύνθη ἐξ αἰτίας κάποιας ταχυτέρας προόδου τοῦ δευτεροτόκου. Τότε θὰ εἴπωμεν πρὸς ἐνθάρρυνσιν: «Δὲν πρέπει νὰ συγκρίνῃς τὸν ἑαυτό σου μὲ τὸν ἀδελφόν σου. Δὲν γνωρίζωμε ποῖός θὰ ἐπιτύχῃ καλύτερα στὴ ζωὴ. Καὶ τώρα ποιεῖς νὰ ἐπιτύχῃς ἀν παύσης νὰ πιστεύῃς ὅτι εἶσαι καθυστερημένος». Δυνατὸν ἀκό-

μη ἕνα κορίτσι νὰ ἀπεθαρρύνῃ διότι εἶναι ἄσχημο σχετικῶς μὲ τὴν ὡραία ἀδελφή του, ἢ διότι τὸ περιβάλλον ἔδωκε περισσότερην ἀξίαν στὸν ἀδελφόν της. Τότε εἰς καταλλήλους στιγμὰς πρέπει νὰ τοῦμε: «"Ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου ἐγκεῖται ὄχι τόσο στὴ σωματικὴ ἐμφάνισιν ὅσον στὴ ψυχικὴ ἀνάπτυξιν. "Ἡ ὁμορφιά τῆς ψυχῆς εἶναι ἀνώτερη ἀπὸ τὴν ὁμορφιά τοῦ σώματος». "Επίσης στὴ δευτέρα περίπτωσιν θὰ λέμε συχνά: «τὸ κορίτσι μπορεί νὰ μάθῃ τὰ γράμματα ἐπίσης καλὰ, ὅπως τὸ ἀγόρι, ἢ γυναῖκα ἔχει τὴν ἴδιαν ἀξίαν ὅπως καὶ ὁ ἄνδρας» καὶ τὰ παρόμοια.

Μεγάλῃ πηγὴ ἀποθαρρύνσεως εἶναι τὰ σφάλματα τοῦ παιδιοῦ. Γονεῖς καὶ διδάσκαλοι, ἀγνοοῦντες τὴν βλαβερὰν ἐπίδρασιν τῆς ἀποθαρρύνσεως, ἐλέγχουν τὸ παιδί ὀριμέως καὶ ἀποτόμως γιὰ κάθε σφάλμα του, π.χ. «εἶσαι βλάκας, δὲν καταλαβαίνεις ποτέ» ἢ «σὺ θὰ μάθῃς γράμματα» ἢ «σὺ θὰ γίνῃς ἐγκληματίας μ' αὐτὰ ποὺ κάνεις» κλπ. Τὸ παιδί τότε καταλαμβάνεται ἀπὸ τὸν **φόβον τῶν σφαλμάτων**. Δὲν τολμᾷ νὰ κάμῃ κάτι, ἐκ φόβου μήπως σφάλῃ. "Ετσι σταματᾷ ἡ περαιτέρω ἀνάπτυξις του.

Ὁ αἰσιόδοξος παιδαγωγὸς θὰ ἀποφύγῃ νὰ ἐλέγχῃ τὸ παιδί διὰ τὰ σφάλματά του θὰ πῇ ἀπλῶς: «κάθε ἄνθρωπος κάμνῃ σφάλματα» ἢ «τὰ σφάλματα χρησιμεύουν διὰ νὰ μάθωμεν νὰ τὰ ὑπερνικώμεν» ἢ «στὴν ἀρχὴ θὰ κάμῃς μερικά σφάλματα, μὲ τὸ καιρὸ θὰ κάνῃς λιγώτερα» κλπ.

"Εάν θέλωμεν νὰ κάμωμεν τὸ παιδί νὰ διορθώσῃ σφάλματά, ποὺ κάμνει εἰς μίαν περιοχὴν ἐνεργείας, θὰ ὑποδείξωμεν πρῶτον τὰς πιθανὰς ἐπιτυχίας, ποὺ ἔχῃ εἰς ἄλλην περιοχὴν. Π.χ. ἂς ὑποθέσωμε ὅτι ἕνα παιδί ἐπιτυγχάνει εἰς τὴν ἱκνογραφίαν καὶ ἀποτυγχάνει εἰς τὴν γεωμετρίαν. Τότε θὰ ἐπαινέσωμεν πολλὰς φορὰς τὰ ἐπιτυχῆ σχέδια τῆς ἱκνογραφίας, προσθέτοντας: «μπά, σὺ εἶσαι πολὺ ἔξυπνος, εἶμαι βέβαιος ὅτι ἂν προσπαθῇς θὰ ἐπιτύχῃς καὶ εἰς τὴν γεωμετρίαν».

Μιὰ ἄλλη πηγὴ ἀποθαρρύνσεως εἶναι ἡ κληρονομικότης. Ὁ αἰσιόδοξος παιδαγωγὸς θὰ ἀποφύγῃ νὰ ἀποδώσῃ τὰ σφάλματα τοῦ παιδιοῦ εἰς τὴν κληρονομικότητα. «Τὸ παιδί μου, ἔλεγε μιὰ μητέρα, ἔγινε ἄβουλο, διότι ἔμοιασε τοῦ πατέρα του». "Ακριβὲς δὲ τὸ παιδί αὐτὸ ἀπεθαρρύνθη διότι ἡ μητέρα κάθε σφάλμα του τὸ ἐξηγοῦσε μὲ τὴν κληρονομικότητα. Μὲ τέτοιες προγνώσεις καθιστῶμεν τὸ παιδί τοῦ ἐγκληματίου πατέρα καὶ αὐτὸ ἐγκληματίαν, διότι σὲ κάθε σφάλμα τοῦ λέμε: «τίνος θὰ μοιάσῃ, τοῦ πατέρα σου».

Τελειώνων, ἐπαναλαμβάνω ἐκεῖνο ποὺ εἶπα στὴν ἀρχή. Οἱ ἀνατρέφοντες πρέπει νὰ ἔχουν πάντοτε ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ ἀνατροφή εἶναι σύστημα μέσων ἐνθαρρύνσεως.

1. "Ἰδὲ Δ. Μωραΐτου, "Ατομικὴ Ψυχολογία, ἐκδ. Β'.

"ΔΥΟ ΩΡΕΣ ΚΟΝΤΑ ΣΤΟ ΧΡΙΣΤΟ,"

ΕΙΣ τὸ Γυμνάσιον θηλέων Καλλιθέας, τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων, αἱ μαθήτριά τῶν δύο τμημάτων τῆς ὀγδῆς τάξεως, μετὰ τὴν πρωτοβουλίαν τῶν ἀρχηγῶν τῶν, ὁργάνωσαν μιὰ σχολικὴ ἑορτὴ, μετὰ καθαρῶς θρησκευτικὸν περιεχόμενον καὶ μετὰ σκοπὸν τῆ βαθύτερης ἀνάπτυξιν γιὰ τὴν βαρυσήμαντην σημασίαν ποὺ ἔχει γιὰ τὸν Χριστιανικὸν Κόσμον ἡ Γέννησις τοῦ Θεανθρώπου.

Ἡ αἰθουσα τῆς τελετῆς εἶχε διακοσμηθεῖ ἀριστοτεχνικῶς, μετὰ ὑποβλητικὸν Χριστουγεννιάτικον διάκοσμον καὶ συμβολικαὶ παραστάσεις, γεμάτες μυστικοπάθεια καὶ ἀλληγορία, παρμένες ἀπὸ τὸ χαρμόσυνο γεγονός τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, συνεπλήρωναν τὴ φαντασμαγορικὴ ὡμορφίαν.

Τὰ καλὰ κορίτσια τοῦ Κατηχητικοῦ ἔψαλλαν διάφορα τροπάρια καὶ ἀπήγγειλαν διάφορα ποιήματα, ποὺ ἐδημιούργησαν στὴν ψυχὴ μας μὴν ἀτμόσφαιρα κατανυκτικῆς λατρείας. Ἄλλα πάλιν κορίτσια, μετὰ ὠραίας, καὶ βαθυστόχαστες ὁμιλίας, ἐξύμνησαν τὴν θείαν ταπεινοφροσύνη καὶ τὴ μεγαλειώδη θυσίαν ποὺ περικλείει ἡ μεγάλη αὐτὴ χριστιανικὴ ἑορτή. Ἦτο μιὰ σχολικὴ ἑορτὴ στενῶς οἰκογενειακὴ, μετὰ τοῦ διδακτικοῦ προσώπου καὶ τῶν μαθητῶν τοῦ γυμνασίου, αἱ ὁποῖαι ἐπροθυμοποιήθησαν νὰ ἐξωτερικεύσουν ὅ,τι ἐπλημύριζε τὴν τρυφερὴν ψυχὴν τους καὶ νὰ γοητεύσουν τὸ περι-

βάλλον, μετὰ τὸ ἄρωμα τοῦ συναισθηματικοῦ τῶν πλούτου.

Ὅλο τὸ ἀκροατήριον ἐθαύμασε τὴν αὐθόρμητην αὐτὴ μαθητικὴ πρωτοβουλίαν καὶ ἐστάθηκε μετὰ ἐκστασιν καὶ θαυμασμόν ἐμπρὸς στὸ οὐράνιον φτερούγισμα τῆς εὐαίσθητης νεαρᾶς Ἑλληνικῆς ψυχῆς.

Ὅλοι μας μετεφέρθημεν νοερῶς σὲ αἰθέριους κόσμους καὶ ἐνοιώσαμε τὴν ψυχὴν μας ἀπολυτρωμένην ἀπὸ τὸν ἐφιάλτη τῶν καθημερινῶν ἀποτροπαίων καὶ σκοτεινῶν παθῶν.

Ἐνα γλυκύτατο καὶ ἀπαλὸ φῶς ἀπλώθηκε στὴν ψυχὴν ὅλων μας καὶ μιὰ φωτεινὴ ἀκτίς ἀπὸ τὸ σπῆλαιον τῆς Βηθλεὲμ ἐφώτιζε σὰν προβολεὺς τὸν ἐσωτερικὸν μας κόσμον καὶ ἐξέλεωνε μετὰ τὴ γλυκύτητά της τὴν ἀνθρώπινην κακίαν.

Ὅλες οἱ κακίαι ἐβαραθρώθησαν ἐμπρὸς στὸ ἀντίδοτο τῆς Χριστιανικῆς ἀγάπης καὶ καλωσύνης καὶ ὅλα τὰ ἀνθρώπινα πάθη διελύθησαν ἐμπρὸς στὸ ἀκατανίκητο θάμβος τῆς Θεῆς συγκαταβάσεως καὶ φιλαλληλίας, ποὺ συμβολίζει ἡ λαμπρὰ Χριστουγεννιάτικη γιορτή.

Πόσο ὠραῖες καὶ θεραπευτικῆς εἶναι αἱ ὠραῖες αὐτῆς θρησκευτικῆς ἑορτῆς! Πόσο ἀσυναγώνιστη καὶ γοητευτικὴ εἶναι ἡ ἐπίδρασίς τους μέσα στὴν ψυχὴν μας, ὅταν ὑπάρχῃ τὸ δεδομένον τῆς ἀκλονήτου Χριστιανικῆς πίστεως;

Εἶναι ἓνα θαυμάσιο ψυχικὸ λουτρὸν ἐξαγνισμοῦ καὶ ὁ ἀνθρώπος ξαναβαπτίζεται.

Φροντίσετε καὶ οἱ δύο σας νὰ σέβασθε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο. Καὶ μὴ παίρνετε ποτὲ ὁ ἓνας τὸν ἄλλο στὰ ἑλαφρά. Νὰ φέρεσθε πάντα σὰ νὰ **μπορούσατε** νὰ χάσετε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο.

Ἡ ἀδιαφορία ἔρχεται κάμποσα χρόνια ἔπειτα ἀπὸ τὸ γάμο. Ἀλλὰ ὁδηγεῖ στὴν παραμέλησιν καὶ τότε τὰ νεῦρα ὑποφέρουν.

Μάλιστα, ὁ γάμος παρουσιάζει πολλὰ προβλήματα. Ὅταν τὸ σκεφθεῖτε ἔτσι, δὲν θὰ γκρινιάζετε. Ὅταν ὁ γάμος δὲν χειροτερεύει τὰ νεῦρα σας, τότε εἶναι γι' αὐτὰ θαυμάσια θεραπεία.

LOUIS E. BISCH

τα μέσα στὴν κολυμβήθρα τῆς ἀγάπης, τῆς θυσίας καὶ τῆς Συγγνώμης γιὰ τὸν πλησίον του. Εἶναι μιὰ μυσταγωγία, ποὺ οἱ ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων προσεγγίζουν καὶ ἀδελφοποιοῦνται καί, μετὰ τὴ μυστοβολὴ ἀκτινοβολία τοῦ θείου μυστηρίου, βαδίζουν ἀγκαλιασμένες καὶ χαρούμενες τὸν τραχὺ καὶ σκληρὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς.

Ἐνα συναισθημα μετаноίας ἐκκυρίαρχε στὴν ψυχὴν μας καὶ ἓνα ἐνδόμυχο κλάμμα, σὰν μιὰ τύψη τῆς συνειδήσεως, ἐβούρκανε τὰ μάτια μας καὶ μᾶς ἐβροντοφώνησε ὅτι ὁ ἀληθινὸς δρόμος τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς χαρᾶς, ποὺ ἐπίμονα ζητᾶμε ὅλοι μας, εὐρίσκεται μόνον κοντὰ στὸν γλυκύτατο Ἰησοῦ. Μόνον μαζί Του ἀνυψώνουμε τὴν ταπεινὴν μας ὑπόστασιν καὶ μόνον μαζί Του νοιώθουμε τὴν χαρὰ μέσα στοὺς παραδεισένιους κόσμους τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ τοῦ ἀλτρουϊσμοῦ γιὰ τὸν πλησίον μας.

Γι' αὐτὸ, οἱ καλὲς μας μαθήτριοις ὠνόμασαν ἐπιτυχημένα τὴ σχολικὴν μας γιορτὴ «δύο ὥρες κοντὰ στὸ Χριστό».

Ἐπαινέσαμε μετὰ ὅλη τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς μας τὴν ὡμορφὴν γιορτούλα, ποὺ μᾶς ἐχάρισαν τὰ καλὰ μας παιδιὰ καὶ συνεχάρημεν γιὰ τὴν πρωτότυπὴν ἐμπνευσιν.

Παρακαλέσαμε τὰ καλὰ κορίτσια νὰ ἐπαναλάβουν τέτοιες διδακτικῆς καὶ ἡθικοπλαστικῆς γιορτῆς, γιὰτὶ οἱ ψυχὲς μας ζητοῦν ἐπίμονα τὴν ἀπολύτρωση, μέσα στὸ Χριστιανικὸν ἐξίλασμον καὶ διψοῦν ἀπὸ μιὰ εἰλικρινῆ χαρὰ καὶ ἀπὸ ἀδόλη καὶ ἀνιδιοτελεῆ ἀγάπην.

Χωρὶς νὰ θέλωμε νὰ ὑπερβάλωμε τὰ πράγματα, παρουσιάζομε στὸν ἀναγνώστη τῆς ἀγαπητῆς «Οἰκογενειακῆς Ζωῆς» τὴν θεομὴ καὶ τὴν ἐγκαρδιότητα τῆς οἰκογενειακῆς μας αὐτῆς Χριστουγεννιάτικης συναντήσεως, γιὰ νὰ τὸν κάνωμε κοινωνὸν τῶν ὠραίων αὐτῶν συναισθημάτων καὶ τῆς ψυχικῆς ἐξάρσεως, ποὺ ἐδοκιμάσαμεν ἐμεῖς στὴν στενὴ αὐτὴ σχολικὴν μας γιορτὴ.

ΕΥΣΤ. ΜΠΟΥΡΑΤΙΝΟΣ
Γυμνασιάρχης

Οἱ μαθήτριοι τῆς ΣΤ' τάξεως τοῦ Γυμνασίου Καλλιθέας, μετὰ τὴν φιλόλογο τῆς τάξεως τους κ. Ζέρβα, ἐπισκέφθησαν τοὺς ἡρωϊκοὺς τραυματίας μας τοῦ 402 Στρατιωτικοῦ Νοσοκομείου, παρόρημα τοῦ Πέρινι, καὶ διένειμαν σ' αὐτοὺς δῶρα.

Η ΚΑΛΗ ΕΝΤΥΠΩΣΗ

Η ΚΑΛΗ εντύπωση είναι το πρώτο ήμισυ της επιτυχίας. Είναι το προοίμιο της φιλίας. Χωρίς αυτήν και οι καλύτερες διαθέσεις πηγαίνουν στα χαμένα.

Αλλά η πρώτη προϋπόθεση για να κάνη κανείς καλή εντύπωση, είναι να έχη ο ίδιος ειλικρινή επιθυμία γι' αυτό. Αν είναι πολύ υπερήφανος σχετικά με τον εαυτό του, αν νομίζει πως είναι άφογος, τότε δεν πρέπει να κατηγορή τους άλλους επειδή τον προσπερνούν αδιάφοροι. Αν όμως επιθυμεί με ειλικρίνεια να γνωρίση και άλλους ανθρώπους και να τους κάνει να ενδιαφερθούν γι' αυτόν, πρέπει να έχη την ικανότητα να δημιουργή, αν όχι αστραπιαία και χτυπητή εντύπωση, τουλάχιστον εὐνοϊκή. Όπως είπε ένας σπουδαίος ψυχολόγος, «μη βάζετε τα δυνατά σας να δημιουργήτε καλή εντύπωση. Αποφεύγετε μόνο να δώσετε λαβή να σχηματίσουν οι άλλοι κακή εντύπωση για σας. Είναι καλύτερο να σας αφήνουν έστω και ελαφρά άνοιχτη την πόρτα παρά να σας τη χτυπούνε κατά πρόσωπο».

ΤΟ ΚΥΡΙΩΤΕΡΟ είναι να έχετε συνήθειες που να μη φαίνονται στους άλλους πλαστές ή υπερβολικές και να επιτρέπετε στην προσωπικότητά σας να εκδηλώνη τα χαρακτηριστικά, που οι άλλοι τα βρίσκουν καλά. Αν θέλετε να βεβαιωθείτε λοιπόν ότι έχετε αυτή την ικανότητα, διαβάστε προσεκτικά και δώστε ειλικρινή απάντηση στα παρακάτω ερωτήματα:

1. Αποφεύγετε τις προσωπικές συνήθειες που προσβάλλουν τους άλλους;

Τα ακάθαρτα, αιδώρωτα ρούχα, και τα ακατάστατα και αχτένιστα μαλλιά είναι από τα πράγματα εκείνα, που κάνουν τη χειρότερη εντύπωση σε μια πρώτη γνωριμία. Ο δυσάρεστος τρό-

πος όμιλίας έρχεται άμέσως κατόπιν. Ανθρωποι που μιλούν και γελούν δυνατά, που τρώνε ή μασούν τα λόγια τους, που μεταχειρίζονται χυδαίες εκφράσεις καταντούν απεχθείς. Πρέπει επίσης ν' αποφεύγη κανείς να κτυπά με τα δάκτυλα στο τραπέζι, σά να ήταν ταμπούρλο, να κουνάη τα πόδια του, να κάνει μορφασμούς, να καπνίζει χωρίς διακοπή, γιατί όλα αυτά δείχνουν νευρικότητα που φέρνει στους άλλους πλήξη.

2. Προσέχετε μήπως αναπτύσσετε πρόωγη οικειότητα;

Η πολύ γρήγορη οικειότηης είναι θανάσιμη για μια φιλία που αρχίζει ν' ανθίζει. Ακόμη και τα πιο ανεκτικά πρόσωπα δεν αγαπούν να γίνονται αντικείμενο μεγάλης οικειότητος από τις νέες τους γνωριμίες. Σε κανένα δεν άρσσει ή απόλυτη και άκαμπτη τυπικότητα, αλλά κάθε επίδειξη οικειότητος, σε μια πρώτη συνάντηση, δείχνει πάντα κακό γούστο και δημιουργεί δυσάρεστη εντύπωση.

3. Αποφεύγετε να ζητήτε προσωπικές εκδονλεύσεις;

Μια από τις μεγαλύτερες ικανοποιήσεις στον κόσμο είναι η χαρά του ανθρώπου να κάνει κάτι για κάποιον άλλο. Αλλά αυτό το κάτι πρέπει να είναι εὐνοϊκό πράξη. Να μην του επιβάλλεται από τους άλλους αλλά να γίνεται αυθόρμητα και με όλη την ψυχική διάθεση. Οι άνθρωποι αντιλαμβάνονται πολύ καλά πότε ένας άλλος θέλει να τους χρησιμοποιήση ως όργανα και τότε αποφεύγουν να ξανασυναντήσουν τον ενοχλητικό. Προσφέρετε στους άλλους μια φιλία ελαφρά σαν φτερό, χωρίς βάρη, και θ' απορρήσετε πόσο γρήγορα θα θέλουν οι άλλοι να σας κάνουν χάρες, χωρίς να τους το ζητήσετε!

4. Προσπαθείτε να κάνετε τους άλλους να αισθάνονται άνετα και ευχάριστα μπροστά σας;

Κάτι σπρώχνει, μερικές φορές, τους ανθρώπους κρυφά να φέρωνται σκληρά προς τους άλλους, ή για να αισθανθούν τον εαυτό τους άνωτερο ή γιατί βρίσκονται σε κάποια άσυνειδητη πάλη με το περιβάλλον τους. Ανεξάρτητα όμως από τις αιτίες, ή τάση να λήη κανείς πειρακτικά λόγια και να κάνει, τους άλλους να στενοχωριούνται, είναι ένα χαρακτηριστικό που πρέπει ο καθένας μας να προσπαθή να το κατανικήση.

Ανθρωποι που υποφέρουν από ιδιαίτερα ή σωματικά μειονεκτήματα, όπως φτώχεια, εξάρτηση από άλλα πρόσωπα, έλλειψη μορφώσεως ή ταπεινή καταγωγή είναι πάντα υπερευαίσθητοι για τέτοια πράγματα. Προσέχετε λοιπόν τα λόγια σας.

Όσοι είναι φυσικά δειλοί έχουν την τάση να κάνουν στενή παρέα σε μια συναναστροφή με τα γνωστά τους πρόσωπα και ν' αποφεύγουν τα άλλα. Έτσι όμως δεν αναπτύσσει κανείς τις κοινωνικές του σχέσεις και μοιραία απομονώνεται.

5. Αποφεύγετε τις συζητήσεις που δεν σας τραβούν;

Υπάρχουν περιπτώσεις που οι σκέψεις και οι συγκινήσεις μας είναι εστραμμένες προς μια μονάχα κατεύθυνση. Κάποια νέα ασχολία, κάποια κολοτυχία ή κάποια λύπη και δύσκολα προβλήματα μας απορροφούν. Σε τέτοιες περιπτώσεις οι φίλοι ανακούφιση τους μιλούμε για τη χαρά και τη λύπη μας.

Αν όμως, σε μια συναναστροφή, προσπαθούμε να στρέψουμε τη συζήτηση γύρω από το θέμα που μας ενδιαφέρει προσωπικά, τότε δημιουργούμε κακή εντύπωση και οι άλλοι μας βαριούνται και μας αποφεύγουν. Ακόμη, με την τάση μας αυτή, μπορεί να δημιουργήσουμε την εντύπωση πως είμαστε μονόπλευροι ή στενοκέφαλοι.

Η πιο ενδιαφέρουσα συνομιλία είναι κείνη, όπου μπορεί κανείς να περνάει εύκολα από το ένα θέμα στο άλλο. Όσο δειλοί

και αν είσθε πρέπει να μην προσβάλλετε τους άλλους, αποφεύγοντας το ελεύθερο πεδίο της συζητήσεως. Αν πάλι δεν είσθε δειλοί, δεν πρέπει να μονοπωλήτε τη συζήτηση. Γιατί τότε και πολύ δικαιολογημένα, οι άλλοι θα σας πάρουν για εγωίστη και αυτό βέβαια δεν είναι ή ευνοϊκή εντύπωση που θέλετε να κάνετε.

6. Είσθε ειλικρινής ή προσποιείσθε να φαίνεσθε ό,τι είσθε;

Μερικοί άνθρωποι, ενώ στις πρώτες στιγμές της γνωριμίας τους είναι ευχάριστοι και έλκυστικοί, σε λίγο παύουν να ενδιαφέρουν τους άλλους. Και κάτι ακόμη χειρότερο. Προκαλούν ένα χαμόγελο δυσπιστίας.

Πρόκειται για όσους, φιλοδοξώντας να κάνουν καλή εντύπωση και να θαμπώσουν, αρχίζουν να μιλούν για πράγματα που μονάχα επιφανειακά γνωρίζουν, και μιμούνται τους τρόπους ανθρώπων που σημειώνουν επιτυχία στις κοινωνικές συναναστροφές, είναι όμως έντελως διαφορετικοί. Τί φυσικώτερο να τους παίρνουν γρήγορα είδηση οι άλλοι και να τους αποφεύγουν;

ΓΕΝΙΚΑ, φροντίζετε να δημιουργήτε στην πρώτη σας γνωριμία με τους ανθρώπους μιαν εντύπωση, που να μπορεί να κρατήσει. Επειτα, γυρίστε στο σπίτι σας και παύστε ν' ασχολήσθε με το τί είδους εντύπωση κάνατε. Με την πρώτη εντύπωση είναι αδύνατο να σας γνωρίσουν οι άλλοι καλά. Μην ανησυχείτε λοιπόν. Στην πραγματικότητα, ευτυχισμένος είναι εκείνος, που μπορεί με την ωριμότητά του να παραδέχεται χωρίς πικρία, πως κανείς δεν μπορεί να θαμπώνεται για τον κάθε τυχόντα που συναντά!

Αν, κάθε φορά που βρίσκεσθε σε συναναστροφές, μπορείτε να τραβάτε τη συμπάθεια έστω και ενός προσώπου, θα απορήσετε με το πλάτεμα που θα έχη πάρη σε λίγο διάστημα ο κύκλος των φίλων σας. Και μια μέρα θ' ανακαλύψετε πως ενώ δεν επιζητούσατε να θαμπώσετε τους άλλους, αποκτήσατε πολύ μεγαλύτερη δημοτικότητα απ' όση θα μπορούσατε να φαντασθήτε.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

Ε Λ Π Ι Δ Α

«Ἔστι δὲ πίστις ἐλπιζομένων ὑπόστασις» [Ἑβρ. ια' 1]

Η ΠΙΣΤΙΣ, λέγει ὁ Ἀπ. Παῦλος, εἶναι ἡ οὐσία τῶν πραγμάτων ποῦ πρέπει νὰ ἐλπίζουμε.

Ὅπως ὁ κορμὸς ἐνὸς δένδρου βγαίνει ἀπ' τὴ ρίζα καὶ φέρει τοὺς ἀνθισμένους κλάδους, ἔτσι κι ἡ ἐλπίδα, στηριζόμενη στὴν Ἀλήθεια, ὑψώνεται στὸ αἰώνιο Καλό. Αὐτὸ τὸ μοναδικὸ καλὸ, ἡ ψυχὴ τὸ περιμένει, γιατί, ὅπως λέγει ὁ Πλάτων, ἡ ψυχὴ ἐνθυμεῖται τὴν Αἰώνια Ὁραιότητα καὶ αὐτὴ ἡ παρουσία τῆς ιδέας τοῦ Καλοῦ, τοῦ Ὁραίου μέσα στὴν ψυχὴ, εἶναι ἡ λογικὴ ἐλπίδα τῆς ἀθανασίας.

Εἶναι εὐκόλο νὰ δοῦμε τί δύναμη μπορεῖ νὰ δώσῃ στὴν ψυχὴ τοῦ χριστιανοῦ αὐτὴ ἡ ἀρετὴ, αὐτὴ ἡ δύναμη, ποῦ ὄχι μόνο εἶναι συνώνυμος τοῦ θάρρους, ἀλλὰ ποῦ φέρει μαζί της τὴν τάξη.

Αὐτὴ μᾶς συντηρεῖ, μᾶς τρέφει, γλυκαίνει ὅλες τὶς πίκρες τῆς ζωῆς καί, συχνά, θὰ ἐγκαταλείψουμε ὑλικά ἀγαθὰ παρὰ νὰ ἐγκαταλείψουμε τὶς ἐλπίδες μας.

Στὶς ἐμπερίστατες ψυχές, ἡ Ἐλπίδα μιλεῖ γιὰ ἐμπιστοσύνη, στοὺς ἀμαρτωλοὺς ἀνοίγει τὴν θύρα τῆς μετανοίας καὶ ἀπομακρύνει τὴν ἀποθάρρυνση, τὸ χειρότερο κακὸ. σὲ κείνους ποῦ ξεύρουν τί εἶναι ὁ ἀγὼνας, προκαλεῖ τὸν ἐνθουσιασμό, ποῦ πλημμυρεῖ τὶς ψυχές ἀπὸ εὐτυχία καὶ χαρὰ.

Σταθῆτε μιὰ στιγμὴ μπροστὰ σὲ μιὰ εἰκόνα τῆς Παναγίας, εἶναι ἡ εἰ-

κόνα τῆς ὥραιας, τῆς γλυκειᾶς Ἐλπίδας.

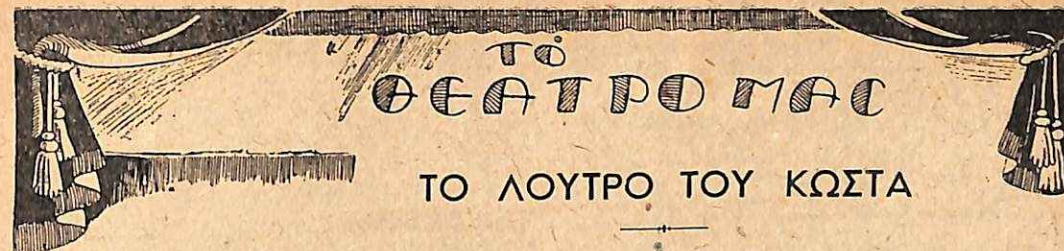
Ἀπεικόνισαν τὴν Ἐλπίδα, στηριγμένη σὲ μιὰν ἄγκυρα, νὰ σηκώνει τὰ μάτια πρὸς πρὸς τὸν οὐρανό. Χάρις σ' αὐτὴν κάνουμε, ἀσφαλῶς καὶ μὲ χαρὰ, τὸ ὥραιο καὶ μεγάλο ταξίδι τῆς ζωῆς πρὸς τὴν αἰωνιότητα.

Ἔτσι, ἡ ἐλπίδα δὲν μιλεῖ παρὰ γιὰ εὐτυχία καὶ μέλλουσα δόξα, πάντως δὲν ἀποκλείει τὴ θυσία, γιατί ἡ παροῦσα ζωὴ, εἶναι κυρίως σ' αὐτοὺς τοὺς ταραχώδεις καιροὺς, ἡ δοκιμασία τῆς ἐλπίδας. Ὁ Θεὸς μᾶς ἔδειξε τὸ δρόμο, ἀλλὰ, ὅπως λέγει ὁ Ἀπ. Παῦλος: «Ἐνδημοῦντες ἐν τῷ σώματι ἐκδημοῦμεν ἀπὸ τοῦ Κυρίου», ἐνόσω εἴμεθα μέσα στὸ σῶμα μας, περιπατοῦμε μακρὰν τοῦ Κυρίου.

Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ διαφύγῃ πάντοτε — ἡ γῆ δὲν εἶναι ὁ Οὐρανός, τὰ ὑλικά ἀγαθὰ δὲν εἶναι τὰ αἰώνια, δὲν πρέπει νὰ γελιόμαστε. Ὅ,τι εἶναι ὁρατό, ἀπτό, ἐξασκεῖ μιὰ τρομερὴ ἔλξη. Γι' αὐτό, ἡ πρώτη θυσία στὴν ἐλπίδα εἶναι ἡ ἀντίδραση σ' αὐτὸ τὸν πειρασμό.

Ἡ «Ἀποκάλυψις» μιλεῖ γιὰ ἓνα δένδρο, τοῦ ὁποῦ τοῦ τὰ φύλλα γιὰ τρεοῦν τοὺς λαοὺς. Ἡ Ἐλπίδα εἶναι ἓνα τέτοιο δένδρο. Εἶναι βουτηγμένη στὸ αἷμα τοῦ Γολγοθᾶ, σταλάζει στὴ γῆ ὅλες τὶς θυσίες τῆς, ποῦ καθιστοῦν πρὸ πλατεῖα τῆ ἐλευθερίας, τὴν ἀγάπη πρὸ ἐντατικὴ, τὴ γαλήνη, τὴ χαρὰ πρὸ ἀσφαλισμένες.

Ο. Μ.

ΤΟ ΛΟΥΤΡΟ ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ

[Εἶναι σάββατο ἀπόγευμα. Ὁ ἐξάδελφος Περικλῆς, ἓνα γεροντοπαλλήκαρο ποῦ στεναχωριέται μέσα στοὺς τέσσερις τοίχους τοῦ δωματίου του, ἐρχεται συχνὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τοὺς γονεῖς τοῦ Κώστα. Ἔτσι καὶ σήμερα ἦλθε νὰ περάσῃ τὴν βραδυὰ του. Μπαίνει].

Περικλῆς. Καλησπέρα Σας, ἦρθα πάλι.
Πατέρα. Καλησπέρα ἐξάδελφε, ἔλα, κάτσε.

Περικλῆς. Βλέπω ὅτι κάθεστε στὸ τραπέζι, μὲ συγχωρεῖτε.

Πατέρα. Μὰ δὲν ἀρχίσαμε ἀκόμη, ἔλα λοιπόν.

Περικλῆς. Ἴσως νὰ σὰς ἀνησυχῶ, μὰ τί νὰ σὰς πῶ, μόνο κοντὰ σὰς εὐχαριστοῦμαι.

Πατέρα. Τόσο τὸ καλύτερο, ἐξάδελφε, ἂν καὶ δὲν ἔχουμε τόση ἀνεση.

Περικλῆς. Ὡ! δὲν ζητῶ μεγαλεῖα, μὰ καλὴ συντροφιά.

Μητέρα. Ἴσως τὰ μικρὰ νὰ σὰς ἐνοχλοῦν.

Περικλῆς. Ὡ δὲν πειράζει. Νὰ σὰς πῶ τί μὲ τραβᾷ τόσο σὲ σὰς;

Μητέρα. Περιττὸ νὰ μᾶς τὸ πῆς... Τὸ ξεύρουμε, εἶναι γιὰ τὸν Κώστα.

Περικλῆς. Ἀλήθεια, μὰ πῶς τὸ μαντεύσατε; Συζητοῦμε τόσο ζωηρὰ κάθε φορὰ ποῦ ἐρχομαι!

Μητέρα (γελώντας). Ἀκριβῶς γι' αὐτό. Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ θέλατε νὰ εἰσθε στὴν ἡλικία του.

Περικλῆς. Ὡ ναι... Καὶ νᾶξερα ὅ,τι ξέρε... γιὰ νὰ ἔχω τὸ βλέμμα σὰν τὸ δικό του ποῦ κοιτάζει μὲ εὐθύτητα... Ἀ! ἂν μποροῦσα νὰ ξανάρχιζα!.. Μὰ ποῦ εἶναι ὁ Κώστας;

Λουλοῦ (ἡ ἀδελφοῦλα του). Κάνει μπάνιο.

Μητέρα. Μὰ θὰ τελείωσῃ (φωνάζει). Κώστα, κάνε γρήγορα. (Ἡ φωνὴ τοῦ Κώστα.) Ἐρχομαι, μητέρα. (Ἡ πόρτα ἀνοίγει).

Κώστας. Καλησπέρα, ἐξάδελφε, πῶς εἶσαι;

Περικλῆς. Καλὰ, ἔκανες μπάνιο;

Κώστας. Δύο μπάνια, Περικλῆ, δύο μπάνια. Εἶναι Σάββατο.

Περικλῆς. Δύο μπάνια; Ποῦ λοιπόν παίρνεις τὸ ἄλλο;

Κώστας. Στὴν ἐκκλησίᾳ.

Περικλῆς. Ποῦ; Μὰ... Κάνουν τώρα καὶ λουτρὸ στὴν Ἐκκλησίᾳ;

Κώστας. Βέβαια! ὄχι βέβαια ὅπως τὸ ἐννοεῖς ἐσύ. Δὲν καταλαβαίνει Περικλῆ; Ἐχω σῶμα καὶ τὸ πλένω σπιτί, ἀλλ' ἔχω

καὶ ψυχὴ καὶ τὴν καθαρίζω στὴν Ἐκκλησίᾳ, ἐξομολογοῦμαι.

Περικλῆς. Ἀ! ἐξομολογεῖσαι;

Κώστας. Ἀσφαλῶς! ἐσύ ὄχι;

Περικλῆς. Ὁχι, μόνο μιὰ φορὰ ὅταν ἤμουν μικρός, μὰ δὲν ἀξίζει τὸν κόπο, δὲν ἔχω κανένα βάρος στὴ συνειδήσή μου.

Κώστας. Τί τυχερός ποῦ εἶσαι!..

Περικλῆς. Μὰ δὲν σκότωσα, δὲν ἐκλεψα.

Κώστας. Μὰ οὔτε γὰρ Περικλῆ, δυστυχῶς ὅμως ἔκανα ἄλλα μικρότερα.

Πατέρα. Λίγη παρακοή, λίγη καζούρα στὸ σχολεῖο...

Μητέρα. Λίγη λαιμαργία, λίγος θυμός.

Κώστας. Μάλιστα! καὶ σὺ ἐξάδελφε;

Περικλῆς. Ἐγὼ δὲν αἰσθάνομαι καμμιὰ τύψη.

Κώστας. Τότε εἶσαι μοναδικός.

Περικλῆς. Φαντάζεσαι ὅτι μόνο ἐγὼ δὲν αἰσθάνομαι βάρος στὴ συνειδήσή μου;

Κώστας. Ναι. Ὑπάρχουν δυὸ κατηγορίες ἀνθρώπων ποῦ δὲν ἔχουν καμμιὰ τύψη: τὰ μωρά, γιατί δὲν ἔχουν ἀκόμη συναίσθηση. Δὲν ἀνήκεις σ' αὐτὴν τὴν κατηγορία.

Περικλῆς. Ὁχι βέβαια, ἀνήκω τότε στὴν ἄλλη.

Κώστας. Μὰ οὔτε καὶ στὴν ἄλλη, γιατί στὴν ἄλλη ἀνήκουν οἱ τρελλοί, γιατί κι αὐτοὶ δὲν ἔχουν πιά συναίσθηση.

Περικλῆς. Πάντως διατείνομαι ὅτι ἡ συνειδήσή μου εἶναι καθαρὴ σὰν κι ἐκείνων ποῦ ἐξομολογοῦνται.

Κώστας (χαμογελώντας). Μιλεῖς σὰν τὸν Μπάρμπα Πέτρο, ποῦ περνᾷ ἀπ' τὸ δρόμο; ἄλλος ἔλεγε: Εἶμαι 80 χρονῶς καὶ ποτέ μου δὲν ἔκανα μπάνιο, αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι εἶμαι πρὸ βρώμικος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ποῦ πλένονται σχεδὸν κάθε μέρα.

Περικλῆς. Τὸ παρακάνει ὁ Μπάρμπα Πέτρος! 80 χρόνια χωρὶς νὰ κάνῃ λουτρὸ.

Κώστας. Κι' ὅμως δὲν εἶναι πρὸ βρώμικος ἀπὸ μᾶς...

Περικλῆς. Ξέρω ποῦ θέλεις νὰ καταλήξῃς. Δὲν λέγω ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ μιὰ καλὴ ἐξομολόγηση... Μὰ τί νὰ σοῦ πῶ, δὲν μπορῶ νὰ πῶ νὰ ἐκθέσω ὅλες μου τὶς ἀθλιότητες σ' ἓνα ἱερέα.

Κώστας. Μὰ ξέρεις τὸ ἀπόρητον τῆς ἐξομολογήσεως.

Περικλῆς. Ναι. Μὰ ν' ἀναφέρῃς τὶς

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΜΑΣ ΦΙΛΟΥΣ

ΖΕΣΤΑ ΚΑΣΤΑΝΑ

Βαρύς χειμώνας... 'Η 'Αννούλα, μιά μικρή, θερμή μαθήτριά του κατηχητικού, είχε τη συνήθεια ν' αγοράζει ένα σακκουλάκι κάστανα απ' τον γέρο-καστανά που βρίσκεται στη γωνιά του δρόμου, κοντά στο σπίτι της.

Σάββατο απόγευμα. 'Η μικρή παρακολουθεί απ' το κλεισμένο παράθυρο την αγοραστική κίνηση του ασπρόμαλλου καστανά.

— 'Α! μανούλα, ξέρεις, θα μαζέψω πολλά χρήματα σήμερα. 'Όλοι οι διαβάτες αγοράζουν. Κάνει τόσο κρύο.

— Μήπως θέλει κι' η κορούλα μου μερικά κάστανα.

— Δεν τώπα γι' αυτό.

— Μα θα ήθελες σίγουρα. Και χαμογελώντας η μητέρα της, της έδωσε λεπτά για ν' αγοράσει.

— Πετάξου στην απέναντι γωνία, πρόσεχε θα σε παρακολουθώ απ' το παράθυρο.

'Η 'Αννούλα φόρεσε το παλτό της και κατέβηκε τη σκάλα. 'Ηταν ευχαριστημένη γιατί έβγαине μόνη σά

μεγάλη κοπέλλα. Θα έλεγε κανείς ότι θα έκανε τον γύρο του κόσμου. Κοίταξε άριστερά, δεξιά, είδε το δρόμο ελεύθερο και πέρασε στο απέναντι πεζοδρόμιο, με αξιοπρέπεια, χωρίς νά τρέξει, σά μιά φρόνιμη, μικρή δεσποινίδα.

'Ο γέρο-καστανάς άμα την είδε χαμογέλασε.

— Καλώς τη μικρή μου πελάτισσα.

— Θα είσθε ευχαριστημένος, κύριε καστανά. Μ' αυτό το κρύο, έχετε πολλή δουλειά.

'Ο γέρος κούνησε το κεφάλι του λυπημένος.

— Δόξα νάχη ό Θεός. Πρέπει νά κερδίσω τό ψωμί της οικογενείας μου. 'Από τότε που πέθανε ό γυιός μου πρέπει νά συντηρώ τη γυναίκα του και τά τρία του παιδιά.

'Η 'Αννούλα, αναστέναξε σά νά ήταν μεγάλη.

— Πρέπει νά πουλώ πάρα πολλά κάστανα, για νά θρέψω τόσους ανθρώπους. Νάταν τουλάχιστον γερή ή νύφη μου, κάτι θα γινόταν. Μα τούς έξη μήνες του χρόνου είναι στο νοσοκομείο, μὴν τά ρωτᾶς μικρούλα μου.

'Η 'Αννα πήρε τό σακκουλάκι με

λακή και θα πληρώσει και γερό πρόστιμο. **Περικλῆς.** Σά νάχης δίκιο. Τιμωρία είναι κι' αυτή.

Κώστας. Και σπουδαία, κι' ό έλεγκτής δέ σ' έρωτά: αν θέλεις νά του έξομολογήθης ελεύθερα, είσαι **υποχρεωμένος** υπό την άπειλή της Δικαιοσύνης. 'Εξ άλλου, φίλε μου, παραδέχεσαι ότι θα πεθάνης μιά μέρα;

Περικλῆς. Είμαι αναγκασμένος νά τό παραδεχθώ. Μα αν δεν υπάρχει Θεός στο υπερπέραν δέ θάχω χάσει τίποτε.

Μητέρα. Θάχης χάσει πολλά κατά την διάρκεια της ζωής σου, εκείνο που τόσο θαυμάζεις σέ κάποιο βλέμμα.

Περικλῆς. Ναί, τό βλέμμα του Κ...

Μητέρα. Σούτ. Ζή κανείς ευτυχισμένος όταν ζή με την πεποίθηση ότι υπάρχει Θεός.

ΟΥΡΑΝΙΑ ΜΠΟΝΗ

τά κάστανα στό χέρι, ήθελε κάτι τό ένθαρρυντικό νά πῆ στον καλό αυτόν άνθρωπο. Νάταν τώρα κοντά ή μητέρα της! 'Εκείνη σέ κάθε περίπτωση ήξερε νά βρῆ λέξεις κατάλληλες, παρηγορητικές.

Μή βρίσκοντας τίποτα καλύτερο:

— 'Αντίο κύριε, και καλή πούληση, είπε κι' έφυγε.

Δέν ήταν άκριβώς αυτό που ήθελε νά πῆ. Μπήκε στο ζεστό κι' ευχάριστο σπίτι της σκεπτική.

Στη μητέρα της, που τη ρώτησε για την ξαφνική της μελαγχολία, άπάντησε με μιάν έρώτηση:

— Πές μου, μανούλα, πόσα μπορεί νά κερδίξη τη μέρα ένας καστανάς;

— Μα επί τέλους, λέγει ή μητέρα της γελώντας, τί έπαθες; Ξεύρω εγώ; 'Εξαρτάται.

— Πάντως θα κερδίξη λιγώτερα απ' τό μπαμπά. Κάθε απόγευμα ή 'Αννούλα ζητεί νά φάη κάστανα. Τ' άδέλφια της την κοροϊδεύουν.

— Κάστανα, ζεστά κάστανα, της λέγουν μόλις έπιστρέφει απ' τό σχολείο με τό χωνάκι στό χέρι.

— Κατάντησε λαιμαργή ή 'Αννα, λέγει με έπιείκεια ή μητέρα.

Είναι αλήθεια πώς ή 'Αννούλα βαρέθηκε πιά τά κάστανα. Θα προτιμούσε καμμιά πάστα, ή σοκολάτα, μα δεν μπορούσε ν' αγοράξη τά κάστανα και νά τά πετά άπ' τό παράθυρο. Γιατί θα την ανακάλυπταν και θα καταλάβαιναν ότι δεν αγοράζε κάστανα ούτε από λαιμαργία.

— Θα παχύνης πολύ μ' αυτά τά κάστανα, της έλεγε ό μεγάλος της άδελφός.

— Κι' όταν κάνη ζέστη, σκεπτόταν με αγωνία ή 'Αννούλα, τί θα πουλά ό φτωχός αυτός άνθρωπος; 'Ισως παγωτά, μακάρι.

Μά ό χειμώνας άγρίευε. 'Ο γέρος έβηκε και ή πιστή του πελάτισσα τον εύρισκε δυό κάτια.

Μιά Κυριακή βράδυ, που ήταν στη θεία της, άργησε νά γυρίση κι'

είχε τύψεις γιατί δεν θα μπορούσε νά συνεισφέρει στα κέρδη του φτωχού της φίλου. 'Από μακριά προσπαθούσε νά δῆ αν ήταν στη γωνιά του... πλησίασε... έλειπε.

Δέν είναι έδω, ό καστανάς; ρώτησε στο περίπτερο ή 'Αννούλα.

— 'Ηρεμος, συνηθισμένος στην τάλαιπωρία των φτωχών, ό περιπτερούχος άπάντησε.

— Πέθανε χθές τό βράδυ, μικρή μου.

— 'Ω! είπε τό παιδί λυπημένο.

'Ετρεξε νά έμπιστευθῇ τον πόνο της στην μητερούλα της, βεβαία ότι δεν θα την κοροϊδεύε.

— Μανούλα, μανούλα, ό καστανάς πέθανε!

— Στην άλλη γωνία είναι ένας άλλος, της είπε ειρωνικά ό άδελφός της, που δεν κατάλαβε τον λόγο της πίκρας της.

— 'Ο άλλος δεν είναι ό δικός μου, είπε έξακολουθώντας νά κλαίη. 'Ο άλλος δεν έχει νά θρέψη τρία μικρά όρφανά.

— Που τά ξέρεις αυτά, παιδί μου; ρώτησε ή μητέρα, που άρχισε νά καταλαβαίνει.

'Η 'Αννούλα τά έξηγησε όλα, κι' αυτός ό άδελφός της, που ήταν τόσο ζωηρός και του άρεσε νά την πειράξη συγκινήθηκε.

'Όταν κηδεύσανε τό γέρο καστανά, βάλανε στο φτωχό του τάφο ένα στεφάνι, με μιά άσπρη καρτούλα καρφίτωμένη και μ' ένα μόνο όνομα: 'Αννούλα.

Τρία αγοράκια, δέκα έως 5 έτών ακολουθούσαν τό νεκρό. Φορούσαν ζεστά μαντουδάκια και παπουτσάκια, και συλλογίζονταν, όπως σ' ένα γλυκό όνειρο, την καλή εκείνη κυρία που πήγε στο καλυβάκι τους και τούς ύποσχέθηκε ότι θα τούς προστατεύη.

ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ

Κοτόπουλο με καρύδια

1ον. Ετοιμάσετε ένα χοντρό δυνατό ζωμό, βάζοντας να βράσουν επί δυο ώρες μέσα σε 300 δρ. νερό το κεφάλι, το λαιμό, τις φτερούγες και τα πόδια του κοτόπουλου μαζί με καρόττα, γογγύλια και πράσα. 2ον. Κομματιάσετε το κοτόπουλο και χτυσίσετε τα κομμάτια σε μεταλλινή κατσαρόλα με βούτυρο. Προσθέσετε λίγα μικρά κρεμμυδάκια και λίγο αλάτι. 3ον. Σκεπάσετε το κρέας με το ζωμό που έχετε ετοιμάσει. Προσθέσετε ένα κλαράκι θυμάρι και δυο κουταλιές άγνo ξύδι από κρασί. Βάλετε την κατσαρόλα στη φωτιά να βράση μισή ώρα. 4ον. Ένω βράζει το κοτόπουλο, αλέσετε στη μηχανή 150 δρ. καρύδια καθαρισμένα, μουσκεύοντάς τα με λίγο νερό για να διαλυθή το λάδι τους. Προσθέσετε τα περασμένα καρύδια στην κατσαρόλα. Αφήσετε να ψηθούν ένα τέταρτο της ώρας. Η σάλτσα πρέπει να γίνη αρκετά πυκνή. Αν είναι αραιή, ξεσκεπάσετε την κατσαρόλα για να σω-

θη. Μεταφέρετε σε ένα βαθύ δοχείο κρέας και σάλτσα, αφήσετε να κρυώσει και σερβίρετε κρύο.

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΙΚΗ

Τρίγωνο με κομπόστα μήλα

Κάνετε μια τριγφή ζύμη με 150 δρ. αλεύρι, 30 δρ. βούτυρο, 30 δρ. ζάχαρη, 1 αυγό, 3 έως 4 κουταλιές γάλα, μια πρέζα μαγιά και μια πρέζα αλεύρι. Απλώσετε τη ζύμη φύλλο χοντρό, μισό δάχτυλο πάχος. Κόψετε το φύλλο σε μεγάλα τρίγωνα, για να μπορούν να διπλωθούν, αφού τα γεμίσετε με κομπόστα από μήλα. Ενώσετε τις άκρες με νερό ή αυγό και αλείψτε τα από πάνω με κρόκο να χρυσίσουν. Βάλετέ τα σε βουτυρωμένη λαμαρίνα και στείλετέ τα να ψηθούν σε μέτριο φούρνο. Όταν ψηθούν πασπαλίστε τα με ζάχαρη και σερβίρετε μαζί με μαρμελάδα μήλο πολύ ζαχαρωμένη και αρωματισμένη με ρούμι.

ΠΑΙΔΕΙΑ ΚΑΙ ΕΘΝΟΣ

[Συνέχεια από τη σελίδα 3748]

ή απόδοσις εις την δημοτικήν του νικητηρίου ευχαριστηρίου "Υμνου προς την Υπέρμαχον του Έθνους Στρατηγόν, όστις, υπό την βυζαντινήν του γλωσσικήν διατύπωσιν, συναρπάζει την εθνικήν Ψυχήν από του πλέον μεμορφωμένου μέχρι και του πλέον άμορφώτου. Ο τελευταίος ούτος δέχεται ευχαρίστως ανάπτυξιν και έρμηνείαν αὐτοῦ, ἀλλ' ἐξεγείρεται ἐναντίον πάσης ἀποπείρας μεταγλωτισμοῦ τοῦ ἀριστουργήματος αὐτοῦ εἰς ἄλλο ἰδιώμα. Τὸ λεγόμενον λοιπὸν παρ' ἡμῖν γλωσσικὸν ζήτημα, ὅπερ ἐχρησιμοποίησαμεν ἡμεῖς οἱ νεώτεροι ὡς σύνθημα ἐθνικῆς διαι-

ρέσεως, ὡς ἐάν μᾶς ἔλειπον — ἀλίμονον — τόσα ἄλλα, δὲν ὑφίσταται κἂν, εὐθὺς ὡς ἡ ψυχραῖος συζήτησις θέσῃ τὰ πράγματα εἰς τὴν φυσικὴν τῶν θεσῶν, ὅταν ὑπάρχῃ καλὴ πίστις. Ὅθεν εἶναι λυτηρόν, ὅτι ἐνῶ ἡ γλῶσσα εἰς πάντα τὰ "Ἐθνη εἶναι ὄργανον καὶ σύμβολον ἐθνικῆς ἐνότητος, παρ' ἡμῖν μὲ τὴν μονομέρειαν τῶν δικηγόρων τῶν δύο ἀκράϊων ἰδιωμάτων, ἅτινα δὲν εἶναι εἰμὴ πλευραὶ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς γλώσσης, κατέστη σύνθημα ἐθνικῆς διασπάσεως.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ
Καθηγητὴς Πανεπιστημίου

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ ΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

«Σήμαντρα»

Γ. Καραχαλίου

Ποιήματα κατάλληλα γι' ἀπαγγελίες, θρησκευτικὰς γιορτὰς, κατηχητικὰ σχολεῖα· πωλεῖται στὰ γραφεῖα μᾶς δρχ. 10.000.

«Ἡ θέσις τοῦ Ἑλληνος Χριστιανοῦ ἐναντι τοῦ πολέμου»

Ἀρχιμ. Θ. Μιχαλᾶ

Μελέτη ἐπὶκαιρὴ με πληροφορίες πού πολὺ ἐνδιαφέρουν τὸ σημερινὸ ἄνθρωπο, γύρω ἀπὸ τὸν πόλεμο. Πωλεῖται εἰς τὰ γραφεῖα μᾶς δρχ. 4000.

«Χριστιανισμὸς καὶ Κοινωνισμὸς»

Ε. Σταθοπούλου

Μελέτη

«Παναγία ἡ Προστάτριά μας καὶ αἱ Χριστιαναὶ γυναῖκες»

Ε. Σταθοπούλου

Μελέτη

«Μέθοδος τυφλικῆς Γραφῆς»

Π. Στυλιανοπούλου

Με τὴ μέθοδόν του αὐτὴ ὁ συγγραφεὺς δίνει ἓνα καλὸ βοήθημα καὶ στοὺς τυφλοὺς μᾶ καὶ στοὺς βλέποντας καὶ μποροῦν νὰ μάθουν εὐκόλα καὶ νὰ διδάξουν τὸ νεώτερο αὐτὸ σύστημα στοὺς τυφλοὺς.

Κρίνομε ὅσα βιβλία μᾶς στέλλονται σὲ δυὸ ἀντίτυπα καὶ ἀναγγέλλομε ὅσα μᾶς στέλλονται σὲ ἓνα.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΚΑΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

Ἀνταλλάσσομε με τὰ κάτωθι Περιοδικὰ καὶ Ἐφημερίδες:

1) Τρεῖς Ἱεράρχαι, 2) Καινὴ Κτίσις, 3) Ἀκτίνες, 4) Ἐκκλησία, 5) Ἑνορία, 6) Δυχνία, 7) Ἀλήθεια, 8) Χριστιανικὸς Πεννὴς, 9) Σωτηρία, 10) Σάλπις, 11) Καθολικὴ, 12) Ἀσὴρ τῆς Ἀνατολῆς, 13) Ἱεροσολικὸς Τύπος, 14) Προσφυγικὸς κόσμος, 15) Ἐφημερίς τῶν δημοκρασιῶν, 16) Πίστις.

Ἐπαρχίων: 1) Ἀπόστολος Παῦλος (Κόρινθος), 2) Ἀπολύτρωσις (Θεσσαλονίκη), 3) Ἐρευνα (Αἴγιον), 4) Ἀδὴ (Πύργος), 5) Θάρος, 6) Αἰτός (Σύρος), 7) Ἀσὴρ τῆς Τήνου (Τήνος), 8) Φωνὴ τῆς Ἀνδρου (Ἀνδρος), 9) Πολύτιμος Θεσσαυρὸς Μετανοίας (Κερατέα), 10) Ἐλπίς (Κύπρος), 11) Ἀλήθεια (Τρίπολις), 12) Δημοκράτης (Μυτιλήνη), 13) Χριστιανὸς στρατιώτης, 14) Λαϊκὴ (Μυτιλήνη).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Παρακαλοῦνται ὅσοι ἀλληλογραφοῦν μετὴν «Οἰκογενειακῆς Ζωῆς» νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψει αὐτοὺς τοὺς ὅρους:

- 1) Νὰ γράφουν καθαρὰ καὶ εὐανάγνωστα.
- 2) Ὅταν στέλνουν κάτι γιὰ δημοσίευσιν, νὰ εἶναι καθαρογραμμένο καὶ μόνο ἀπὸ τὴ μιά μεριὰ τοῦ χαρτιοῦ.
- 3) Ὅσοι θέλουν νὰ λάβουν ἀπάντησιν γιὰ διάφορες πληροφορίες πού μᾶς ζητοῦν, νὰ ἐσωκλείουν μέσα στὴν ἐπιστολή τους 550δραχμὸ γραμματόσημο.
- 4) Χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

5) Χρηματικὰ ἐμβάσματα ἀπευθύνονται: περιοδικὸν «Οἰκογενειακῆς Ζωῆς», Εὐαγγελιστρίας 16, Ἀθήνας.

Σ. Ἀρ., Ἀταλάντην. Τὰ ἐπικάαιρα ποιήματά σας ἐλήφθησαν ἀργά. — Ε. Ἐδγ., Ἰωάννινα. Ἡ περιγραφή σας δὲν εἶναι πλήρης καὶ ὑστερεῖ τεχνικῶς· λυπούμεθα πού δὲν μποροῦμε νὰ τὴν δημοσιεύσωμε. — Νικ. Γεωργίου, Ρόδον. Πρέπει νὰ διαβάσετε ἀκόμα ποιήσῃ· εἶναι πολὺ πρόωρα. — Φ. Ρ., Ναύπλιον. Τὰ τελευταῖα κομμάτια πού μᾶς στείλατε δὲν ἔχουν πρωτοτυπία οὔτε βαθύτερον νόημα· ἔαιρομε πὺς γράφετε καλὰ· χρειάζεται μελέτη καὶ προσπάθεια. — Κ. Παρ., Τρίπολιν. Κι' αὐτὰ τὰ ποιήματά σας ἔχουν τίς ἰδίαις ἐλλείψεις. Δὲν ἔχομε καιρὸ νὰ γράφομε ἰδιαίτερος. Πιστεύομε πὺς ἅμα ἐξακολουθήσετε θὰ ἔχετε πρόοδο. — Μ. Βάσιλα, Ἐνταῦθα. Σὰς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴς ὑποδείξεις· ἂς ἐλπίσωμε πὺς ὅλα θὰ τακτοποιηθοῦν. Ἐπιμένομε σὲς ἀποφύεις μᾶς γύρω ἀπὸ τὴς ἐκπομπῆς τοῦ ραδιοφώνου. — Αἰδ. Γ. Γιαννίκου, Σπάτην. Σὰς εὐχαριστοῦμε. Περιμένομε ἀποτελεσματικὴν κίνησιν. Γράφομε. — Ἀνδρ. Ζευγολατῶν, Σ. Τ. Γ. 910. — Ἐλένη Μεισορίτη, Λεχαϊνά. — Σοφ. Πολυίδου, Σελ. Μιχαηλίδου, Μαρ. Καλαματίδου, Θεσσαλονίκη. — Μ. Παπαβαλαμίου, Σύρον. — Σταν. Παυλῆ, Μυτιλήνη. — Νικ. Τσιμὴ, Ἐνταῦθα. — Αἰδ. Σιν. Ἀθανασίου, Ν. Ἀργολῶν. — Δαν. Σιν. Παπαγιάννη, Ἡγουμενίσσαν. — Αἰδ. Κων. Θεοδώρου, Τήνον. Ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν, ἐτακτοποιήθησαν.

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ ἀριθ. 6 § 1 τοῦ Α. Ν. 1092/1938

Ἐπεθύνει Διευθυντὴς Λάμπρος Ζαχαρίας, Εὐαγγελιστρίας 16

Προστάτης Τυπογραφείου Γεωγ. Θεοφανίδης, Ἀργυρουπόλεως 22

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗΣ ΖΩΗΣ"

ΟΔΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ, 16 — ΑΘΗΝΑΙ

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΤΕΡΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ ΜΑΣ

ΒΙΒΛΙΑ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ

«**Ἡ ἐν Χριστῷ ζωὴ**» Ἰωάννου πρωθιερέως τῆς Κροστάνδης, μετάφρ. Ἀρχιμ. Μιχ. Κωνσταντινίδου, νῦν Μητροπολίτου Κορινθίας. Τὸ βιβλίον ποὺ ὁδηγεῖ εἰς τὴν χριστιανικὴν ζωὴν . . . Δρχ. 8.000

«**52 Ὁμιλίαι**» Κ. Καλλινίκου, ἐμπνευσμένα ἠθικοκοινωνικὰ κηρύγματα με σύγχρονο πνεῦμα . . . Δρχ. 15.000

«**Γύρω στὶς αἰώνιες ἀλήθειες**» Μητροπολίτ. Χίου κ. Παντελεήμονος (Κηρύγματα εἰς τὰ Εὐαγγέλια τῶν Κυριακῶν) Δρ. 12.500

«**Οἱ Φίλοι τοῦ Θεοῦ**», τοῦ ἰδίου, (κηρύγματα εἰς τὰς ἑορτὰς τῶν ἁγίων) Δρ. 15.000

«**Ἀπὸ τὸ Βιβλίον τῆς Ζωῆς**» τοῦ ἰδίου Τόμοι Α' καὶ Β' ἕκαστος . . . Δρ. 12.500

«**Ὅταν τὸ δάκρυ κυλάει**» Μαρίας Φωστίνης. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος τὸ διαπνέει ἱερὸς λυρισμός. Περιέχει διηγήματα, στίχους, ἄρθρα . . . Δρχ. 7.000

«**Ὁμιλία εἰς τὸ Πάθος τοῦ Κυρίου**» Σεβ. Μητροπολίτου Τρίκκης καὶ Σταγῶν κ. Πολυκάρπου . . . Δρχ. 5.000

«**Ἐκκλησία καὶ Πολιτεία**» Ἀρχιμ. Παναρέτου Δουληγέρη (Ἄρθρα, μελέται, ἐντυπώσεις) . . . Δρχ. 2.000

«**Λόγοι ἐπὶ τῶν Κυριακῶν Εὐαγγελίων**» Σεβ. Μητροπολ. πρώην Μεσσηνίας κ. Πολυκάρπου . . . Δρχ. 20.000

«**Πίστις καὶ Ἐπιστήμη**» Δημ. Μαγκριώτη . . . Δρχ. 5.000

«**Ἡ Βίβλος ὑπὸ τὸ φῶς τῆς Ἐπιστήμης**» Β' ἐκδόσις Δ. Μαγκριώτη Δρχ. 7.000

«**Ἐκλογὴ ἐκ τῶν Ἑλλήνων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας**» . . . Δρχ. 7.000

«**Ἀπολογητικά τῶν Πατέρων τῶν πέντε πρώτων αἰώνων**» (κατ' ἐπιλογὴν Γρηγ. Παπαμιχαήλ καθ. Πανεπιστημ.) Δρ. 15.000

«**Θρησκεία καὶ Διανόησις**» Σεβ. Μητροπολ. Κορινθίας Μιχαήλ . . . Δρχ. 4.000

«**Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὑπογράμμισις ἡθικοῦ βίου**» Σεβ. Μητροπολ. Φιλίππων καὶ Νεαπόλεως Χρυσοστόμου . . . Δρχ. 2.000

«**Αἱ παραβολαὶ τοῦ Κυρίου**», σὲ στίχους, τοῦ ἰδίου, εἰκονογράφισις Φ. Κόντογλου . . . Δρχ. 5.000

«**Ἀπὸ τὴν πηγὴν τοῦ ζῶντος ὕδατος**» Ἀρχιμ. Τιμ. Ματθαϊάκη Ὁμιλία Δρ. 8.000

«**Συμβολαὶ εἰς τὴν Ἱερὰν Ἐξομολόγησιν**» Μητροπ. Κερκύρας Μεθοδίου (Ὑποδείξεις πρὸς τοὺς ἑξομολογητάς) Δρχ. 3.000

«**Χριστιανικὴ Πίστις καὶ Ἐπιστήμη**» Tihamer Toth . . . Δρχ. 3.000

«**Τὰ Ἀγνά Νειάτα**» τοῦ ἰδίου Δρ. 15.000

«**Πάντα μαζί σου**». Τὸ βιβλίον τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης . . . Δρχ. 5.000

«**Ἡ Ἐβδομάς**». Ὁδηγὸς με σκέψεις καὶ κατευθύνσεις διὰ τὴν χριστιανικὴν πορείαν κάθε ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος Δρ. 3.000

«**Θρησκεία—Ἐπιστήμη—Κοινωνία**» . . . Δρχ. 7.000

«**Ἡ Ἐγκράτιδα**» (Μία ἡρῶς τῶν πρώτων χριστιανικῶν αἰώνων) . . . Δρχ. 6.000

«**Ἁγίου Ἀδωνοστίνου Ἐξομολογήσεις**». Τὸ βιβλίον τοῦ θείου ἔρωτος καὶ τῆς μετάνοιας, . . . Δρχ. 20.000

«**Μύρις**» συγκινητικὸ μυθιστόρημα τῆς πρώτης χριστιανικῆς ἐποχῆς . . . Δρχ. 5.000

«**Πρὸς τὰ Ὑψη**» Ἐρ. Πετροῦ Δρ. 2.000

«**Ὁ ἀόρατος πόλεμος**» Νικοδήμου Ἁγιορείτου τ. ἀδετος Δρ. 14.000 δεμ. Δρ. 18.000

«**Ὁ Μ. Βασίλειος καὶ ἡ Οἰκονομία του**» . . . Δρχ. 2.500

«**Χριστιανικὰ Ρήματα**» Α' καὶ Β'. Ἐκαστος τόμος . . . Δρχ. 2.000

«**Μελέται περὶ τῆς Κρατικῆς Εὐσεβείας καὶ τῶν σχέσεων Πολιτείας καὶ Ἐκκλησίας**» (Μιχ. Γαλανοῦ) . . . Δρχ. 8.000

Βίοι διαφόρων Ἁγίων ἕκαστος Δρ. 500

ΠΑΙΔΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

«**Ἡ μητέρα λέει ἱστορίες**», Ἀδამ. Μαντούδη. (Εἶναι οἱ ὠραιότερες ἱστορίες ποὺ γράφηκαν γιὰ παιδιὰ μὲ ψυχολογημένα διδάγματα) . . . Δρχ. 5.000

«**Ἡ Ἱστορία τοῦ Χριστοῦ**», Μητροπολ. Κορινθίας Μιχαήλ. Κατὰ τὸ Ἀγγλικὸν τῆς Μ. Μάκεντζι . . . Δρχ. 3.000

«**Ὁ Νάνος Τραλαλὰς**» παραμῦθι γιὰ παιδιὰ 8—15 ἐτῶν Γεωργίας Δεληγιάννη Ἀναστασιάδου . . . Δρχ. 7.000

«**Τὰ Πρῶτα Φτερουγίσματα**» (Ποιήματα γιὰ παιδιὰ) καὶ «**Ὁ Μαγεμένος Σκύλος**» (Σκηνικὸ Παραμῦθι) ἰδίως Δρχ. 5.000

ΔΙΑΦΟΡΑ

«**Ἀριστοκρατία**» Σμ. Σινόσογλου (κοινων. μελέτη) . . . Δρχ. 2.000

«**Ὁ «Νικηφόρος»**» Φ. Κουκουλὲ Δρ. 5.000.

«**Σταυρακίον, Ζωὴς πολλὰ τὰ ἔτη**», τοῦ ἰδίου (Βυζαντινὸν διήγημα) . . . Δρχ. 5.000

«**Ἡ Διεξευγμένη**» ἡθοπλαστικὸν μυθιστόρημα ὑπὸ Pierre Mauriac Δρχ. 6.000

Κάθε παραγγελία ἐπιβαρύνεται μὲ 10 %, ἔξοδα ταχυδρομικὰ ἐπὶ συστάσει καὶ συσκευασίας. Οὐδεμία παραγγελία ἐκτελεῖται ἂν δυ καταβολῇ τοῦ ἀντιτίμου.